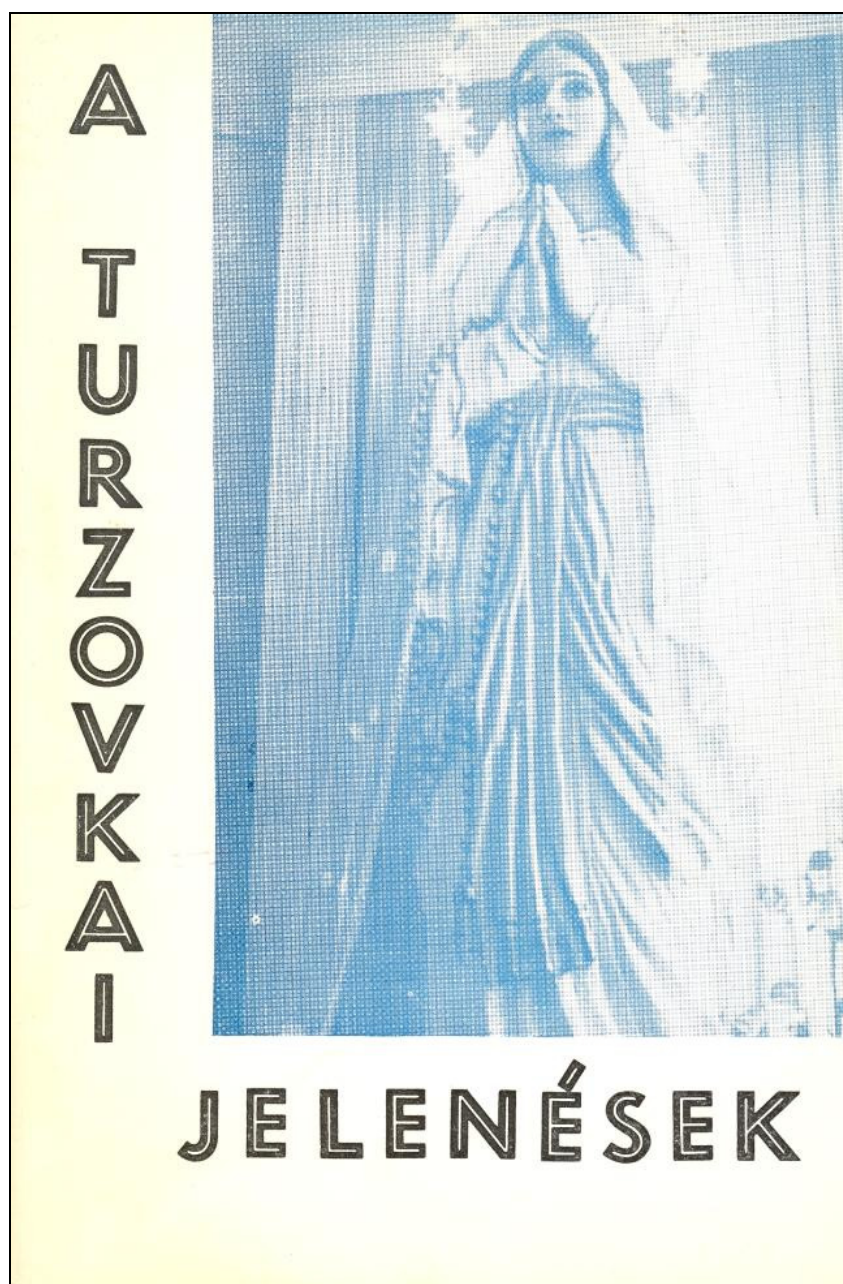

Kővári Károly A turzovkai jelenések Szlovákia 1958–1968

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyar nyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Kővári Károly
A turzovkai jelenések
Szlovákia 1958–1968

Imprimi potest
John Ádám, S. J., V. Provincialis

Nihil Obstat
Elmer G. Reisz, S. J., Censor Deputatus

Imprimatur. 12 Augusti 1971
James P. Mahoney
Vicar General, Archdiocese of New York

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv szöveghű elektronikus változata. A könyv 1971-ben jelent meg a St. Jutta Foundation, Inc. N. Y. C. kiadásában. Az elektronikus változat a Jezsuita Rend magyarországi tartományfőnökének az engedélyével készült. A könyvet lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Jezsuita Rendé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Egyházi jóváhagyás	4
Egy nagyszabású isteni terv kibontakozása	5
A turzovkai üzenet	7
Hasonló üzenetek	12
A látnok keresztútja	16
A kegyhely sorsa	18
Csodálatos forrás	21
Gyógyulások	23
Rendkívüli Mária-szobor	25
Az egyházi vizsgálat	27
Ne tévesszük szem elől a lényegét!	31
Irodalom	33
Képek	34

Egyházi jóváhagyás

A „Nihil Obstat” és „Imprimatur” annak hivatalos megállapítása, hogy egy könyv, vagy füzet mentes a hitbeli és erkölcsbeli tévedésektől; teljesen elvonatkoztatva attól, hogy azok, akik a „Nihil Obstat”-ot és az „Imprimatur”-t megadták, egyetértenek-e annak tartalmával és a benne foglalt véleményekkel és megállapításokkal, vagy sem.

VIII. Orbán pápa rendeletének értelmében kijelentjük, hogy az itt említett események és rendkívüli jelenségek leírása pusztán emberi tekintélyre támaszkodik és az események természetéről semmiképpen sem akarunk véglegesen dönteni, sem az Egyház törvényes tekintélyének bármely jövőbeli döntését nem akarjuk megelőzni.

Egy nagyszabású isteni terv kibontakozása

Jézus Szíve

Az Úr Jézus háromszáz évvel ezelőtt ismételten megjelent *Alacoque Szent Margitnak*, és kinyilatkoztatta előtte vágyát Szíve tiszteletét illetőleg. Szent Margit ezekkel a szavakkal fejezte ki az Úr Jézus kívánságát: „Ez az ájtatosság szeretetének utolsó erőfeszítése volt, amellyel a szeretetteljes megváltás ez utolsó században az embereknek segítségére akar sietni, hogy a *sátán uralma alól őket kiszabadítsa*, amit szét akar rombolni, hogy minket *szeretete uralmának* édes szabadságába helyezzen. Újra meg akarja alapítani uralmát azoknak a szívében, akik ezt az ájtatosságot magukévá teszik.”

A látomásokban az Úr Jézus *felhívta figyelmünket szenvedéseire*, amelyeket irántunk való szeretetből elviselt: „Megjelent lángtrónuson az isteni Szív, az imádandó sebbel együtt... Töviskorona övezte, jelezve azokat a szúrásokat, amelyeket vétkeink okoztak neki. Felette kereszt, jelölve annak, hogy megtestesülésének legelső pillanatától fogva, amióta e szent Szív létrejött, hozzáért. Mindjárt kezdettől fogva megtelt keserűséggel, amelyet a megaláztatások, szegénység, fájdalmak és megvetések okoztak, és amelyet egész életén keresztül, és szent szenvedésében szentséges emberségének el kellett viselnie.”

Tőlünk viszontszeretetet és engesztelést kért, főleg szentáldozások által: „Ekkor feltárta előttem tiszta szeretetének megmagyarázhatatlan csodáit: mily messzire ment az emberek szeretetében, akiktől csak hálátlanságot és félreismerést tapasztalt” – írja Alacoque Szent Margit. Majd idézi az Úr Jézus hozzá intézett szavait: „E jobban fáj nekem, mint mindaz, amit szenvedésemben elviseltem... Hidegen, megvetéssel utasítják vissza minden erőlködésemet, hogy velük jót tegyek. Legalább te szerezd meg nekem az örömet, hogy kárpótolsz hálátlanságukért, amennyire képes vagy rá.... Először is annyiszor fogadsz magadhoz a legméltóságosabb Oltáriszentségben, ahányszor csak az engedelmesség megengedi, akármennyi önmegtagadásba, megaláztatásba kerüljön is. Ezeket fogadd szeretetem zálogául. Minden hónap első péntekén meg fogsz áldozni.”

Azoknak, akik teljesítik kívánságait, az Úr Jézus *rendkívüli kegyelmeket ígért*, amelyeket 12 ígértbe összefoglalva ismerünk.

Mária Fájdalmas és Szeplőtelen Szíve

Amikor az Úr Jézus látta, hogy szerető felhívására nem figyelt fel kellőképpen az emberiség, Édesanyját küldte el, hogy *példaképünk* legyen Szívének tiszteletében, hiszen Mária Fájdalmas és Szeplőtelen Szíve mindig tökéletesen egyesült Jézus Szívével. 1830-ban, amikor Mária Párizsban megjelent *Labouré Katalinnak*, utasítást adott neki a „csodás érem” elkészítéséhez, amelynek egyik felén a Szeplőtelen Fogantatás, a másikon pedig Jézus Szíve és Mária törrel átdöfött Fájdalmas Szíve látható.

Szomorú küldetés is várt azonban Máriára. Tudtára kellett adnia a világnak, hogy mivel nem hallgattak Fiára, hanem tovább is megbántják Őt, nagy büntetések fogják érni az embereket, ha nem térnek meg. Őrá sem hallgattak. A büntetések bekövetkeztek.

Isten újból és újból elküldte hasonló üzenetekkel Szűz Máriát *La Salette-be, Lourdes-be, Fatimába, Szirakúzába*, hogy szavaival és könnyeivel bűnbánatra indítson minket, engesztelésére és a bűnösökért való esedező imára buzdítson. Ismételten szemünk elé állította szeretetét és szenvedését mind ezekben a jelenésekben, mind pedig a *Turini Lepel* és a stigmatizáltak (*Padre Pió, Neumann Teréz, Aielló Helén*) szenvedései által, mind pedig választottainak adott üzeneteiben.

A két Szív együttes tisztelete

Petit Bertának ezt mondta az Úr Jézus 1916-ban: „Anyám Fájdalmas és Szeplőtelen Szíve által fogok diadalmaskodni, mert miután közreműködött a lelkek megváltásában, ennek a Szívnek joga van hasonló közreműködésre igazságom és szeretetem megnyilvánulásaiban.” 1941-ben pedig: „Egyházam belső békéje és a beléje vetett bizalom fel fog éledni a tisztelet és felajánlás terjedése által, amelyet kívánok, hogy Anyám Fájdalmas és Szeplőtelen Szívét, mindenben egyesülve az én Szívemmel, szeressék és dicsőítsék. A megmenekülés így a mi két Szívünk műve és szeretetünk diadalma lesz.”

Kamonet Johanna-Lujzának pedig a britániai *Kerizinen*-ben a Szűzanya mondta 1955-ben: „Fájdalmas és Szeplőtelen Szívem által terjed majd el a világban Jézus legszentebb Szívének országa, amely a szeretet és igazságosság birodalma. A mi Szívünk által, amelyen az emberek hálátlansága ugyanazt a sebet ejtette, jön az emberiség megváltása és az Egyház ismét feltámad erőben, egységben, diadalmasan. Mily nagy lesz Krisztus Egyházának dicsőséges egysége!”

Ugyancsak neki jelentette ki az Úr Jézus 1958-ban: Hagyatkozatok Anyám Fájdalmas és Szeplőtelen Szívére. Ő a híd, amely az én irgalmas Szívemhez vezet. Szívem se nem uralkodik, se nem diadalmaskodik Anyám Szíve nélkül, mert ő a Királynő, míg én vagyok a Király. Amint ő, úgy én is azt kívánom, s ezt hangsúlyozom, hogy a világot ajánlják fel mindkettőnk Szívének, amelyet a Szentlélek egyesített. Ezzel a felajánlással elkerülheti a pusztulást és isteni áldásokban részesül. Ez a felajánlás megvalósítja szeretetünk vágyát, hogy mindent újjáteremtsünk és megbékítsünk. A világot nem erőszakkal kell megmenteni, hanem kettőnk Szívének szellemével.

Amikor Isten büntet, azért teszi, mert meg akar tisztítani és nagy jótéteményeket kíván kiosztani. Amikor erőteljesen sújt le, ezzel célja, hogy gyorsan ossza ki kegyelmeit. Minden rossz, amit rátok nehezdedik csak eszköz arra, hogy elősegítse Istenhez való visszatérésteket, és rávegyen a felajánlásra, amelyre egyesült Szívünk annyira vágyakozik.”

Ebbe az isteni tervbe illeszkednek bele a szlovákiai jelenések is, amelyek 1958-ban kezdődtek Turzovkán.

A turzovkai üzenet

A hely

Turzovka néhányezres lakosságú falú Szlovákia északnyugati csücskében, közel Lengyelországhoz és még közelebb, pusztán öt kilométerre a morva határkozt. A falutól három kilométerre fekvő kerek hegyet Okrouhlának nevezik. Annak egyik csúcsán, a Zivcakován (népiesen Sivcsákon), egy fenyőfán emberemlékezet óta köztiszteletnek örvend a Segítő Szűzanya képe. Róla ezt a helyet a nép csak U Obrazku-nak hívja, aminek jelentése: „a képnél”. A hegyet három falu veszi körül: Turzovka, Vyszoka és Korna.

Lasut Máté, az állami szolgálatban álló erdőkerülő, Vyszokán született 1916. április 10-én. Noha összesen csak egy órán keresztül részesült vallásoktatásban, szívében mélyen vallásos volt. A Miatyánkon és Üdvözlégyen kívül más imát nem ismert, ezeket azonban hűségesen elmondta, valahányszor a kép felé vitt útja. Gondoskodott arról is, hogy mindig friss virág díszítse a kis kegyhelyet.

Az első jelenés

1958. június elsején, vasárnapon, Máténak az egész napot erdei körúttal kell töltenie, s még misére sem mehet el, amit nagyon fájlal. Negyvenkét éves. Most is megáll a kép előtt, elmondja a szokásos Miatyánkot és Üdvözlégyet. Rózsafüzére nincs, azt sem tudja, hogyan kell imádkozni. Alig ér az utolsó szavakhoz, amikor eltűnik szeme elől az erdő, és egy gyönyörű rózsakertet lát helyette. Virágok vannak, ameddig a szem ellát. A háttérben éppen felkelőben a nap. Ezen csodálkozik, mert nem kelet felé néz, s már reggel kilencre jár az idő. Majd észreveszi, hogy tőle kb. 12 méterre a rózsák között ott áll a Szűzanya, de a természetesnél nagyobb alakban, olyan öltözetben, mint ahogy száz éve Lourdes-ban látta őt Bernadette. Rendkívül szép. Kedvesen mosolyog Mátéra. Bal kezében rózsafüzér. Magasztos fenség és kimondhatatlan jószág sugárzik róla. Máté egy pillanatig sem kételkedik abban, hogy a Szűzanyát látja.

Visszaemlékszik arra, hogy egy éve, amikor a szobájában álló Lourdes-i Mária-szobor előtt imádkozott, körülbelül este tíz órakor, szintén megjelent előtte a Szűzanya. Akkor megijedt. Azt hitté, megint az ördög incselkedik vele, mint két évvel ezelőtt, amikor sokat szenvedett tőle. Attól a naptól kezdve nem imádkozott többé az előtt a szobor előtt. Most azonban ráeszmél, hogy akkor is a Szűzanyát látta. Megkönnyebbülten mondja magában: „Úgy, tehát valóban Te voltál.”

Most semmi félelmet sem érez. Örömmel szemléli a Szűzanyát. Mária nem szavakkal, hanem taglejtésekkel adja tudtára üzenetét. Először jobb mutatójával a földre mutat, Máté elé. Ő odanéz, s látja, hogy a rózsakertet alacsony kerítés veszi körül. Rajta három deszka meglazult. Megérti, hogy azokat meg kell erősítenie. Lát egy kalapácsot a kerítésen. Azzal felszögeli a deszkákat. Később majd megérti ennek jelképes értelmét. A Szűzanya arcán látja, hogy meg van elégedve munkájával.

Mária most jobbkezébe veszi a rózsafüzért, amely csodálatosan szép, és gyémántként csillog. Máté felé nyújtja, mintha kérné, fogadja el tőle. Máté megijed. Neki nincs rózsafüzére, azt sem tudja, hogyan kell imádkozni.

A világ sorsa

Ekkor eltűnik a Szűzanya. Máté most egy világtérképet lát. Rajta a tenger kék színnel, a hegyek zölddel, a síkságok sárgával vannak jelezve, az államok határai azonban nincsenek feltüntetve. A térkép alatt fekete táblácska. Ezen fognak megjelenni a magyarázatok. Hét változatban látja majd a világot. Ebből az első négyet és az utolsót közölnie kell mindenkivel. Az ötödiket és a hatodikat azonban csak a Szentatyának adhatja tudtára.

Először a színek jelképes értelmét ismeri fel. A zöld jelzi a jókat és az üdvözülés reményét, a sárga a gonoszakat és a büntetéseket. A táblácskán látja a magyarázatot: a hegyilakóknak több reményük van az üdvösségre. Végül hármass parancs:

Tartsatok bűnbánatot!

Imádkozzatok a papokért!

Imádkozzatok a rózsafüzért!

A második kép bemutatja a gonoszság terjedését a világon: a sárga foltok nagyobbak lesznek, a zöldek összezsugorodnak.

A harmadik képen a sárga foltok már elborítják az egész földet. Hatalmas erejű robbanásokat lát mind a tenger, mind a szárazföld felett, és levelekhez hasonló sűrű eső hull a földre. Amint a levelek a földre érnek, minden lánggra lobban. A felírás: *Ha az emberek nem javulnak meg, rettenetes szerencsétlenségek jönnek és az emberek életüket veszítik a különböző csapások következtében.*

A negyedik kép bemutatja az ördög hatalmát, a bűn következményét és büntetését. *Rettenetesek a bűnök Isten szemében és minden ember, s az egész világ számára.* Nemcsak egyeseket semmisítenek meg, hanem elpusztítják az egész társadalmat.

Máté hatalmas robbanásokat és krátereket lát, amelyekből kiárad rettenetes tartalmuk és nagy távolságra betemeti a környéket. Ahová elér, ott minden élet elpusztul, így semmisítik meg a bűnök a lelki életet. A táblán a felírás: *Ha az emberek nem javulnak meg, el fognak pusztulni a csapásokban.*

Az ötödik és hatodik kép részletesen bemutatja a világot a pusztulás után. Máté látja, mely országok fognak elpusztulni, s melyek menekülnek meg Mária imáinak következtében. Ezeket a részleteket azonban csak a Szentatyával közölheti.

A hetedik kép örömdetes. Bemutatja, miként nézne ki a világ, ha az emberek Isten parancsai szerint élnének. Napfényben úszik a földgolyó, minden felvirágzik, béke és egyetértés uralkodik. Egy hegycsúcson áll a Lourdes-i Szűzanya, rózsafüzérrel a kezében, amelyet minden népnek mutat, s amely által elérhetik a jólétet, békét és nyugalmat. Az emberektől függ tehát, hogy bűnbánatot tartanak-e, s megváltoztatják-e életüket. Csak így menekülhetnek meg. *Ezért jön le hozzánk ismételten a Királynő, hogy figyelmeztessen, bátorítson és segítsen minket az ördög rettenetes hatalmával szemben.* Összehasonlíthatatlanul nagyobb ugyanis Mária hatalma az ördögénél és mindig győzedelmeskedik felette.

Égi látomás

Három teljes órán keresztül tart a látomás, amelyet itt csak nagy vonásokban írunk le. Befejezésül az áll a táblácskán, hogy ha Máté teljesíti, amit Mária kíván tőle; akkor a mennybe jut. Erre Mária az égre mutat. Máté odanéz és látja, hogy az ég megnyílik. Nagy háromszög tűnik fel. Közepében az Üdvözítő áll fehér ruhában, piros köpennyel, baloldalán testmagasságú, keskeny kereszttel. Felmérhetetlen dicsőség árad Jézusból. Szívéből három fénysugár lövell ki. Az utolsó Mátét éri. Erre ő arccal a földre esik. Abban a pillanatban hallja, hogy Vyszokában deket harangoznak. Utána elveszti eszméletét és három órán keresztül fekszik a földön.

Új élet

Mikor végre magához tér, ismét a szokásos erdőt látja a Mária-képpel. A háromórás eszméletlenséget Jézusnak a kereszten átszenvedett háromórás haláltusájához hasonlítja. Ezalatt Máté régi énje is meghalt. Most új élet kezdődik számára. Ekkor veszi észre, hogy minden betegségétől megszabadult, köztük makacs köhögésétől, amelytől évek óta szenvedett, s amelyet az orvosok gyógyíthatatlannak nyilvánítottak.

Amikor körülnéz, látja, hogy mellette ott fekszik a rózsafüzér. Tisztelettel felemeli, mint a Szűzanya ajándékát. Most azonban nem úgy néz ki, mint amikor a Szűzanya a kezében tartotta. Akkor ragyogva tündökölt, most fénytelen, szürke. Valami különös anyagból készült. Eddig nem tudta, hogyan kell a rózsafüzért imádkozni, most azonban már tudja, és azonnal elimádkozza a dicsőséges titkokat.

Egy teljes órán keresztül imádkozik. Közben megérti a három meglazult kerítésdeszka jelképes értelmét. Ezek a ő hibáit, vagy erényeinek hiányát jelezték, amelyeket helyre kell hoznia.

- 1) Gyakran kell résztvennie a misén. Gyónnia és áldoznia kell.
- 2) Imádkoznia kell a rózsafüzért.
- 3) Barátságban kell élnie minden emberrel.

Mindjárt meg is kezdi, még aznap. Amint hazatér, sorra látogatja azokat, akik valamiért haragszanak rá. Alázatosan bocsánatukat kéri. Éjfélig tart, míg bejárja a környéket. Az emberek bolondnak tartják, mert nem tudják mire vélni a változást. Ő egy szóval sem árulja el titkát. Megérti már, mit jelent az igazi bűnbánat és vezeklés.

Másnap kora reggel a templomba megy. Meggyónik és szentáldozáshoz járul. Új életet kezd, Istennel egyesülve, egyedül Istenből táplálkozva, és kizárólag Istenért.

Csak feleségének említi meg: „Éva, láttam a Boldogságos Szület az erdőben.” Az egyszerűen csak ennyit válaszol: „A Boldogságos Szület látni jó.” Máté megmutatja neki a rózsafüzért. Éva megnézi, megjegyzés nélkül. Hamar napirendre tér felette.

További látomások

Máté még hatszor látja a Szent Szület: a következő vasárnap, azaz június 7-én, azután június 21-én, július 1-én és 21-én, augusztus 5-én és 14-én. Öltözete három ízben hasonló a Lourdes-i Szűzanyához. Háromszor pedig látja Szeplőtelen Szívét, amelyből három fénysugár tör elő, s a középső Mátéra világít.

A június 7-i látomásban látja az emberek bűneit, oly elrettentő képben, hogy bármily szenvedés csekélységnek tűnik fel előtte ezzel a szörnyű látvánnyal összehasonlítva.

Június 27-én látja a büntetéseket, amelyek a világot fogják érni, ha az nem tér Istenhez.

Július 1-én a Szűzanya rámutat arra, hogy a büntetések elkerülhetők vagy enyhíthetők, ha az emberek imádkoznak, s főleg a rózsafüzér és a bűnbánat által. Az imának azonban a szívből kell fakadnia és összeszedetten kell imádkoznia. Jócselekedeteket is kell társítani az imához. Ezeknél sem elég pusztán az élelem, ruházat, vagy pénz szétosztása, hanem azt bátorító szavak keretében, mosolyogva, barátságos tekintettel kell tenni. A bűnbánat pedig főleg a rossztól való tartózkodásból és az erények gyakorlásából álljon.

A július 21-i látomás mibenlétét nem ismerjük.

Ördögi jelenés

Augusztus 5-én Máté az erdőben dolgozott. Délben leült egy rózserakásra, hogy elfogyassza ebédjét. Jobb térdére tett egy kancsó kávé, bal térdére pedig egy csomag cigarettát. Ebéd előtt rágyújtott.

Abban a pillanatban egy nagy asztalt lát maga előtt, rajta számos tárggyal, amelyek után a mai emberek vágyakoznak: különböző ételek, italok, cigaretták, autók, motorkerékpárok, távolbalátók, sorsjegyek, órák, arany... Az asztal mellett jól öltözött úr áll, mellén aranylánccal, arca azonban sötétvörös, mint az égő tűz. Az úr megszólítja: „Mindezek a tied lesznek, ha térdet hajtasz előttem.”

Máté őszintén bevallja, nem tudja, mit tett volna, ha a következő pillanatban erős ütést nem érzett volna jobb vállán, amely három napig sajgott utána. Ez észhez térítette. Az úr eltűnt az asztallal együtt.

Most köd keletkezik előtte öt méterre, amelyből kibontakozik a Lourdes-i Szűzanya alakja. Mikor Máté csodálkozva körülnéz, látja, hogy cigarettái összezúzva hevernek lábánál, még a szájában lévő is kettétört, a gyufaszálak pedig három darabra törve fekszenek a földön. Kávéja azonban még csak ki sem loccsant a kancsóból.

Hosszasan gondolkozott, míg felfogta, mi történt. Az ördög csábította, őrangyala azonban megvédte, a Szűzanya pedig megtanította, hogy mindent hagyjon el, ha őt követni akarja. Ettől kezdve Máté többé nem dohányzott.

Ennek a jelenésnek volt egy utójátéka is. Máté a patak felől gyermeksírást hallott. Amint azonban oda akart menni, egy belső hang figyelmeztette: „Ne menj! Maradj helyeden!”

Most a gyermeksírás női zokogássá, majd férfi üvöltéssé változik. Végül erőteljes állati hangokat hall, majd nagy rikoltással felszáll egy madár és vad károgással eltűnik az erdőben.

Máté már jól ismeri az ördögöt és cselvetéseit. Sok tapasztalata volt már vele. Őrangyala máskor is megvédte. Októberben, amikor a templomba ment, gyakran közápor hullott körülötte, anélkül azonban, hogy egyetlen kő is eltalálta volna. A kövek nem ívben estek, hanem vízszintesen repültek. Egy vasárnap, amikor a hegyen az Úrangyalát imádkozta, az ördög először marhacsorda zajával, majd lódobogással, nyerítéssel és egyéb lármával akarta megzavarni. Mikor ez nem sikerült, mint egy szőnyeget, kirántotta lába alól a földet, úgy hogy arca esett.

Az augusztus 14-i jelenésnél mint a Szeplőtelen Fogantatást látta a Szűzanyát, napfénytől övezve, amint sarkával a Sátán fejét széttapossa.

Három hónapig hallgatott Máté a jelenésekről. A Szűzanya ismételt sürgetésére végre 1958. szeptember hetedikén beszélt róla. Másnap, a Szűzanya születésének ünnepén máris elzarándokoltak a falubeliek a jelenések helyére.

Az eddig hallgató és magányt szerető Máté egészen megváltozott. Most már lángoló tűzzel beszél Istenről és a Szűzanyáról, tolmácsolja kívánságát, int, figyelmeztet, kér, és mindezt oly magátólértetődően, oly magabiztonsággal, hogy mindnyájan felismerik, Isten ereje működik benne.

A világra váró büntetések

Máté ezeket így írta le: Isten büntetése az emberiség kétharmadát fogja elpusztítani. A nap megszűnik meleget adni. A nyarak hidegek lesznek, a termés gyenge. Rettenetes áradások és egyéb természeti csapások sújtják majd a világot. A földrengések hegyeket mozdítanak el. Templomok fognak összeomlani, az árvíz házakat ragad magával. A hitetlenek káromkodni fognak kétségbeesésükben. A levegő megtelik démonszerű alakokkal, amelyek a bűnök és büntettek megtestesülései lesznek. Ezek a rémképek rettegésben fogják tartani az emberiséget.

Utána a természet lecsillapodik és ragyogó fényesség jelenik meg, de a világot nem lehet felismerni. Minden elpusztult. Nehéz életet és élőlényeket találni. Isten megbüntette a gonoszakat és azokat, akik káromolták.

Mi történik a jókkal?

Mária azt mondta: „Minden gyermekem meg fogja kapni és homlokán fogja hordozni a kereszt jelét. Ezt a jelet csak választottaim fogják látni. Az angyalok kioktatják majd ezeket a választottakat, hogy miként viselkedjenek. Az én híveim a legnehezebb órákban sem fognak félni. A jó szellemek meg fogják védeni őket, és a mennyből kapnak táplálékot. Onnan részesülnek további utasításokban. Halálhoz hasonló álomba fognak merülni, de az angyalok megvédik őket.

Amikor felébrednek, olyanok lesznek, mint az újszülöttek. Testük szép lesz és lelkük elmerül Istenben. Mindent, amit tesznek, Isten dicsőségére fogják tenni. A föld szép lesz és választottaim meglátják, miként gondoskodik róluk Isten.

Szeressetek engem minél jobban napról-napra. Minél inkább szeretitek Istent és minél jobban szerettek engem, annál bátrabbak lesztek a félelem napjaiban. Ezek fagyos éjszakákkal, mennydörgéssel, földrengéssel fognak kezdődni. Akkor jól zárjátok be lakóhelyeteket, imádkozzatok, vessetek keresztet, bánjátok meg bűneiteket, hívjátok segítségül Isten Anyját és Ő védelmébe fog venni benneteket.” A Boldogságos Szűz ezt is mondta: „Az angyalok, akik meg vannak bízva a pusztítás munkájával, készen állnak, de Isten haragját vissza lehet tartani, ha imádkozzatok a rózsafüzért, vezekeltek és ha a bűnösök megbánják bűneiket.”

A Boldogságos Szűz int minket, hogy beszéljünk a jelenésekről mindazoknak, akikhez tudunk szólni. Az, aki hall ezekről és terjeszti őket, semmitől se féljen, mert Isten kegyelmében lesz.

Máté azt is megjövendölte, hogy három nap múlva letartóztatják.

Hasonló üzenetek

Mielőtt folytatnánk a jelenések történetét, vessük egybe az előbb mondottakat az egyéb jövődölésekkel, amelyeket Máté kortársai kaptak más országokban, és azzal, amit mind az Ó-, mind az Újszövetségből tudunk.

Franciaországban

Egy évvel a turzovkai jelenések előtt, 1957-ben a már említett *Ramonet Johanna-Lujza*, a bretániai *Kerizinenben* egészen hasonló látomásban részesült:

Még be sem fejeződött a második világháború, amikor 1944. február 2-án a Szűzanya figyelmeztetett minket: „Ha a világ nem tart bűnbánatot és nem tér vissza Istenhez, újabb és még súlyosabb büntetés vár rá. Őrjítő vihar fog rászabadulni a bűnös világra.” A következő években megismételte ezt a figyelmeztetést, és mivel nem hallgattak rá, 1957-ben szemléletes képen bemutatta választottjának, miben fog állni a büntetés.

A Szűzanya egy táblát tartott a kezében, amely mint egy széles térkép, a világot ábrázolta. A földrészeket azonban alig lehetett felismerni, mert sűrű felhők borították. A Szűzanya így szólt: „Szemléld, gyermekem, ezt a világot 1957-ben, amely számos bűnének sűrű felhőjébe burkolózik. Szomorúságba fog merülni, ha a haragos Isten irgalmatlanul lesújt rá. Rettenetes csapások és dögvészek fogják megtisztítani és megszabadítani tévedéseitől és zavaraitól, hogy előkészítsék az általános újjáépítést.”

Hirtelenül jobbról-balról tűzgolyók bukkantak fel, amelyek a tábla felé tartottak, s mikor becsapódtak, nagy lánggal felrobbantak. Utána feltűnt a darabokra szakadozott föld. A robbanások helyén minden megsemmisült. De még másutt is rengett a föld és nagy darabok szakadoztak le róla.

Sűrű sötétség borította el a világot. Majd hirtelenül szétoszlott a sötétség, s ismét feltűnt a világ, azaz ami abból megmaradt. Vége volt az iszonyatos világkatasztrófának.

A Szűzanya folytatta: „Szerettem a bűnösök iránt oly nagy, hogy mindent megtettem megmentésükre. Azonban ma az emberek sokkal inkább ellenállnak a kegyelemnek és az Ég felhívásának, mint bármikor azelőtt. Az emberek nem értik meg sem figyelmeztetéseimet, sem könnyeimet. És mégis itt vannak ezek a félreismerhetetlen jelek, hogy felhívják figyelmüket a fájdalmas eseményekre, amelyek a világot fenyegetik, s arra, hogy a nagy szenvedések órája közel van, ha az emberek nem térnek vissza Istenhez.

Egy utolsó erőfeszítésben egyesítétek imáitokat, bűnbánatokat, könnyeiteket az én Fájdalmas Szívemmel, amely szomorú annak láttára, hogy mily sok lélek kárhozik el, és hogy az Egyház külsőleg-belsőleg meg van sebezve. Tudjátok meg, hogy Szívem, egész anyai szeretetével még tárva-nyitva áll minden bűnbánó számára, akik oda akarnak menekülni. És Isten, aki a Szeretet, Jóság és Irgalmasság, annak ellenére, hogy elérkezett igazságosságának órája, el tudja halasztani azt, látva a sok tiszta, szent, talán ismeretlen lélek áldozatát, akik szenvednek és imádkoznak a bűnös emberiség megmentéséért. Ő elfogadja az áldozatot és ezáltal sok nép megmenekül és megtisztul. A világ ismét fel fog lendülni és az Egyház diadalmaskodni fog Fiam Szívével mindenben egyesült Szeplőtelen szívem által.

Amit neked mondok, sok lélekkel közöltem, hogy mindenkit figyelmeztessenek arra, hogy ütött Isten órája.” (1957. január 12-én.)

Olaszországban

Aiello Helén, egy szentéletű olasz rendalapító, aki Kalábriában élt és 1961-ben halt meg, azok közé tartozott, akikkel a Szűzanya szintén megismertette a világra váró csapásokat. Helén részesült az Úr Jézus sebhelyeiben is, és nagypéntekeken átszenvedte az Úr Jézus kereszthalálának kínjait. 1954. és 1955. nagypéntekén mind az Úr Jézus, mind a Szűzanya megjelent neki és többek között ezeket mondta: Jézus szavai: „A világ lealjasodott a túlcsoorduló romlottságban. A népek kormányai mint megtestesült ördögök emelkedtek fel, és miközben békéről beszélnek, a háborút készítik elő a legpusztítóbb eszközökkel, hogy tönkretegyék a népeket és nemzeteket... Az emberek bűneikben megátalkodva élnek. Szigorúbbak a büntetések és csapások, amelyek Isten útjára hívják vissza őket, azonban dühöngenek, mint a megsebzett fenevadak és megkeményítik szívüket Isten kegyelmével szemben. A világ nem méltó már a bocsánatra, csak a tüzre, pusztulásra és halálra. A hozzám hű lelkeknek többet kell imádkozniuk és több engesztelést kell nyújtaniuk, hogy lecsillapítsák Isten igazságos haragját és mérsékeljék a büntetés igazságos ítéletét, amelyet szeretett Anyám közbenjárása tart vissza, aki minden embernek is Anyja ... De a tüzzel való büntetés közel van, hogy megtisztítsa a földet a gonoszak gáztömegeitől. Isten igazságossága megköveteli az engesztelést a sok megbántásért és rosszcselekedetért, amely a földet borítja, és amellyel nem lehet tovább megalkudni. Az emberek megátalkodtak bűneikben és nem térnek vissza Istenhez. Az Egyházzal ellenkeznek, és a papokat megvetik a rosszak miatt, akik botrányokat okoznak. Segíts engem, szenvedésed által, hogy kiengeszteljem az oly sok megbántást, és így legalább részben megmentsem a romlásba és halálba siető emberiséget. Tudasd minden emberrel, hogy bűneiket megbánva vissza kell térniük Istenhez, és ezáltal remélhetik a bocsánatot és megmenekülhetnek a megvetett Isten igazságos bosszújától.”

A Szűzanya pedig, akinek Szeplőtelen Szívét hét tör járta át, így szólt:

„Szívem szomorú, mert oly sok szenvedés vár a pusztulás szélén álló világra ... Isten haragja közel van. Hamarosan a világot nagy csapások fogják sújtani, véres forradalmak, félelmetes szélvészek és a folyók és tenger kiáradása által. Kiálts, míg Isten papjai meg nem hallják hangomat, hogy figyelmeztessék az embereket az idő közelségére, s arra, hogy ha az emberek nem térnek vissza Istenhez imáikkal és engesztelésükkel, akkor a világot egy új és rettenetesebb háború fogja felforgatni. A leghalálosabb fegyverek fogják elpusztítani a népeket és nemzeteket. A föld diktátorai, pokoli fajzatok, le fogják rombolni a templomokat és megszentéstelenítik az Oltáriszentséget...”

Tűztől villámló felhők és egy tűzvihar fog zúdulni a világra. Ez a rettenetes büntetés, amit az emberiség története még sohasem látott, hetven órán keresztül fog tartani. Az istenteleneket agyon fogja nyomni és el fogja söpörni. Sokan fognak elveszni, mert megátalkodtak bűneikben...

Én óvólag a világ fölé hajlok és feltartóztatom Isten igazságosságát. Egyébként ezek a dolgok már bekövetkeztek volna. Szükség van az imára és engesztelésre, mert az embereknek vissza kell térniük Istenhez és Szeplőtelen Szívemhez – a közvetítőhöz Isten és emberek között – és így legalább a világ egy része megmenekül.

Tudasd ezt mindenkivel, mert ez segíteni fog sokak megmentésében és megelőz sok pusztulást az Egyházban és a világban.”

Egy évvel később a Szűzanya méginkább részletezte a tűz büntetését: „Ha az emberek nem javulnak meg, a tűz rettenetes büntetése fog jönni az Égből a világ minden nemzetére, és az emberek bűnhődni fognak az isteni Igazságosságnak tartozó adósságuk szerint. Rettenetes pillanatok lesznek ezek mindenki számára, mert az ég mintegy össze fog kapcsolódni a földdel és minden istentelen nép el fog pusztulni. Némelyik nemzet megtisztul, mások teljesen el fognak tűnni.”

Ukrajnában

1954-ben az ukrajnai *Serednében* a Szűzanya ismételten megjelent egy Anna nevű leánynak és kijelentette, hogy a jelenlegi idők hasonlítanak Noé idejéhez. Akkor vízőzönnel tisztította meg Isten a világot, most tűzőzönt fog küldeni.

Portugáliában

Ezek a szavak eszünkbe juttatják a Szűzanya fatimai figyelmeztetését, hogy ha a világ nem tér meg, akkor Oroszország el fogja terjeszteni tévtanait az egész világon, háborúkat és egyházüldözést szít, a jók vértanúhalált szenvednek, a Szentatya sokat fog szenvedni és egyes nemzetek megsemmisülnek.

Lucia 1959-ben megismételte: „Miasszonyunk háromszor mondta nekem: Sok nemzet el fog tűnni a föld színéről. Oroszországot választotta ki Isten arra, hogy megbüntesse az emberiséget.”

Jacinta pedig halála előtt azt kérte az őt ápoló apáca főnöknőtől, hogy „a rend nővérei maradjanak mindig egyesülve a Vatikánnal és készüljenek fel az 1972-es évre, mert a tisztátalanság és hiúság, valamint a mértéktelen fényűzés bűnei oly büntetéseket hoznak a világra, hogy azok sok szenvedést okoznak a Szentatyának.”

A múlt században

Boldog Taigi Anna-Máriának a szentéletű római családanyának, szintén tudtára adta Isten, hogy mi vár a világra: „Isten két büntetést fog küldeni. Az egyiket háborúk, forradalmak és egyéb bajok alakjában; ez földi eredetű. A másik az Égből származik. Sűrű sötétség fogja borítani az egész földet három napon és három éjszakán keresztül. Semmit se lehet látni, a levegő tele lesz pestissel, aminek sokan áldozatul esnek, nemcsak a vallás ellenségei. Mesterséges fényt nem lehet használni majd ebben a sötétségben, csak szentelt gyertyákat. Aki kíváncsiságból kinyitja az ablakot, hogy kinézzen, vagy elhagyja a házát, ott helyben holtan rogyik majd össze. Ez alatt a három nap alatt az embereknek otthonukban kell maradniuk, imádkozzák a rózsafüzért és könyörögjenek Isten irgalmáért.” Hasonló jóslat származik ugyanebből a századból *De la Faudais Máriától* is. Ő még azt is hozzáteszi, hogy egy gyertya elég lesz három napig, de az istentelenek házában még az sem fog világosságot adni.

Az Ószövetségben

Akinek a számára ez babonának tűnik fel, az nyissa ki az Ószövetségi Szentírást Mózes 2. könyvének 10. fejezeténél. A 21-23. versben hasonló jelenségről olvashat: „Monda ekkor az Úr Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet az ég felé és olyan sűrű sötétség legyen Egyiptomnak földén, hogy meg lehessen tapogatni. Kinyújta erre Mózes a kezét s iszonyú sötétség lőn Egyiptomnak egész földén három napig. Senki sem látá a másikat és senki sem mozdula ki arról a helyről, ahol volt. Ahol azonban Izrael fiai laktak, világosság volt.

Tudományos magyarázat

Akik pedig szeretik a tudományos magyarázatokat, azok számára megjegyezzük, hogy mind a fenti egyiptomi csapást, mind a jövőben beígért sötétséget és tüztengert egyesek egy *üstökösnek a földbe ütközésével* magyarázzák. A tüzet okozhatja az üstökös feje, amely nagyon forró. De előidézhetheti az üstökös farkában lévő hidrogén is, ha a föld légkörének oxigénjével keveredik és felrobban. Az üstökös farkában lévő sűrű por és gázok eltakarhatják a napot és teljes sötétséget okozhatnak. A farkban lévő metángáz, szénmonoxid és ciángáz

megmérgezhetik rövid időre a légkört, vagy a tűz okozhat oxigénhiányt egy időre, míg a heves viharok friss levegőt nem hoznak. Ez lehet a tudományos magyarázata annak, hogy azonnal meghal, aki kinyitja az ablakot, vagy elhagyja a házat. A Halley üstökös 1986-ra várják vissza, de pályájában egy éves eltérés is mutatkozhat. Ha Isten ezt akarja felhasználni az emberek megbüntetésére, igazuk lehet azoknak a jóslatoknak, amelyek az 1980-as évek közepére ígérek egy üstökösrel való összeütközést.

Újabb jelenések

Nemcsak a turzovkai jelenések előtti időkben kapott figyelmeztetések erősítik meg azok tartalmát, hanem a rákövetkezők is. Az észak-spanyolországi *Garabandalban* (1961–63) a Szűzanya megmutatta a leányoknak az emberiségre váró büntetést, s ők úgy írták le, hogy az nem emberi eredetű lesz, hanem Istentől jön, és mindenünnen tűz veszi majd körül az embereket.

1966-ban *San Damianóban* a Szűzanya említett egy az égen feltűnő „nagy világító csillagot, amelynek farka van,” ami kétségtelenül az üstökös leírása. 1967-ben nagy sötétségről beszélt, amely érthetetlennek fog feltűnni. 1968-ban nagy megpróbáltatások óráját említette, amely mindenkit félelemmel fog eltölteni.

Sír a Szűzanya

Quitóban (Equador) 1906-ban könnyezni látták a Fájdalmas Szívű Szűzanya képét, *Szirakúzában* 1953-ban a Szűzanya Szeplőtelen Szívét ábrázoló gipsz dombormű szemeiből áradtak három napon keresztül a könnyek. *Egyiptomban*, 1968-ban Kairó külvárosában *Zeitounban* egy alkalommal órákon keresztül mozdulatlanul nézte a szomorú tekintetű Szűzanya a keresztet. Ezeken a helyeken szóbeli üzenetet nem adott az emberiségnek, de kifejezte, hogy mily fájdalommal töltik el Szívét az emberek bűnei, amelyekkel Fiát megbántják, s amelyek miatt oly súlyos csapásokat vonnak magukra.

Lehetetlen még csak megemlíteni is az utóbbi évtizedek minden Mária-jelenését, amelyek számát száznál is többre becsülik, mert nem tettek még közre róluk mindenki által elérhető beszámolókat és még hitelességüket sem ellenőrizték.

A látnok keresztútja

Elég gyakori, hogy a látnokokat elmebetegeknek, csalóknak, vagy az ördögtől félrevezetett egyéneknek tartják, és minden eszközzel igyekeznek meggyőzni őket tévedésükről és visszavonó nyilatkozatot kényszeríteni ki belőlük. Jól megfigyelhetjük ezt az eljárást La Salette, Lourdes, Fatima, Garabandal és San Damiano esetében. De annyit talán még egy látnok sem szenvedett – Arc-i Szent Johanna kivételével, akit elevenen megégettek – mint Lasut Máté.

Börtönben

Amint előre megjövendölte, 1958. szeptember 11-én letartóztatták. Abban a pillanatban titokzatos módon eltűnt nyakáról a sötét rózsafüzér, amit a Szűzanyától kapott, s amit azóta mindig magán hordott. Börtönbe zárták.

Miután kihallgatták, egy rendőrökcsiben falúról-falúra hordozták, hogy így megalázzák. Noha Máté természeténél fogva hallgató volt, most félelem nélkül felszólalt, ha arról volt szó, hogy megvédje a Szűzanyát. Egy fiatalembert, aki kigúnyolta Máriát, megfeddett: „Rám mondhat, amit akarsz, de Isten Anyjáról csak tisztelettel szabad beszélned!”

Az egyik tárgyaláson a bíró így akarta megpuhítani:

„Nézd, mennyire tönkretetted családot. Feleséged egyedül van otthon a gyermekekkel. Légy ésszerű! Mondd, hogy elaludtál az erdőben és álmodtad az egészet. Írásba foglaljuk vallomásoadat, s utána hazamehetsz, előléptetünk és felemeljük fizetésedet.”

Erre Máté megkérdezte a bírót, hogy él-e az anyja?

„Igen” – felelte a bíró.

„És Ön képes lenne megtagadni őt?” – kérdezte tovább Máté.

„Azt már nem!” – válaszolta a bíró.

„Lássa, ugyanígy én sem vagyok hajlandó semmi áron sem megtagadni az én Mennyei Anyámat, a Boldogságos Szűz Máriát.”

A bíró erre megzavarodottan összekotorta papírjait és elnapolta a tárgyalást.

A jelenések idejében Máté három leánygyermek közül a legidősebb már megházasodott, a másik kettő még otthon élt. Mikor Mátét letartóztatták, felesége nagy ínségbe került. Munkát nem vállalhatott, mert legkisebb gyermekét gondoznia kellett. Kénytelen volt segítséget kérni a szomszédoktól, ismerősöktől és rokonoktól. Mikor kisgyermekével karján meglátogatta fogságba vetett férjét, a kommunisták azzal akarták őt megtörni, hogy vádolni kezdték, mily ínségbe taszította családját, s mily fájdalmat okozott feleségének. Máté azonban nem tántorította meg ez a kétszínű érvelés, és hűségesen kitartott a Szűzanya mellett. Természetes lelkiyugalommal vállalta a rá nehezedő szenvedéseket, mint amelyek velejárnak minden ilyen küldetéssel. Semmi félelmet sem érzett, mert ő csak Istentől félt. Hitéért életét is kész volt feláldozni.

Nevetségessé akarták tenni Mátét, és bohócruhába öltöztetve lefénnyépezték. Noha több képet készítettek róla, azokon mindig a fatimai Szűzanya képe rajzolódott ki.

Elmegyógyintézetben

Mátét végül bolondnak nyilvánították és bezárták egy elmegyógyintézetbe, Byaritzban, Silleen közelében. Először a legsúlyosabb betegek között helyezték el. Ez a megaláztatás tíz hónapig tartott.

Amikor szabadon bocsátották, nemcsak állásából lökték ki, hanem mindennemű nyugdíjjárandóságától is megfosztották. Egy évig otthon volt. Az emberekkel szívesen járt az erdei Mária-képhez imádkozni.

Egy év múlva ismét letartóztatták. Most három évre zárták be. A harmadik év végén a szlovákiai elmeógyógyintézetből elvitték a Prága mellett lévő Központi Vizsgálóintézetbe, majd a Brunslau mellett lévő intézetbe került. Itt egy este, amikor lefeküdt, a betegek egymásután odaszállingóztak ágya mellé. Ő jótanácsokat adott nekik jövőendő életükre vonatkozóan, azok pedig felváltva ott imádkoztak a közelében egész éjjel. A rendkívüli eseményt természetesen jelentették a vezetőségnek, és egy magasabbrangú tisztviselő megkérdezte Mátét, miként történhetett ez? Máté, mikor látta, hogy a természetfeletti magyarázat nem elégíti ki a tisztviselőt, jó humorral azt tanácsolta neki; hogy próbáljon ő az ágyába feküdni, talán hozzá is odajönnek az emberek. Az nagyot nevetve megjegyezte, hogy hozzá ugyan senki sem jöjjön. Ismét elküldte Mátét a Központi Vizsgálóintézetbe, ahol annak vezetője személyesen bocsátotta el őt. Azt tanácsolta neki, hogy ha ezentúl valaki nehézségeket állítana útjába, mutassa csak fel az általa kiállított igazolványt.

Falujában

Máté örült annak, hogy elbocsátották az állami szolgálatból. Fizetése ugyan most alacsonyabb, de legalább szabadon gyakorolhatja vallását. Egyelőre nem háborgatják, de állandóan figyeltetik detektívekkel. Az egyik ott lakik a közelében.

Mária is figyelemmel kísérte azonban hűséges hírnökének életét. Nem mentette meg ugyan őt a szenvedésektől, amelyek számára az érdem és életszentség bőséges forrásai voltak, de időnként kinyilvánította anyai gondoskodását. Egyesek látták, hogy az elmeógyógyintézetben is megjelent neki cellájában.

A keresztek közé tartozott plébánosának ellenszenve is. Egyszer megtagadta tőle a szentáldozást, azzal a megjegyzéssel, hogy neheztel rá, mivel neki, a nagy bűnösnek megjelent Mária, míg ő, a plébános, aki jobb életet él, nem látta. Egy héten belül a plébános leesett egy állványról, s lezuhant egy mély pincébe. Azonnal meghalt. A szerencsétlenség előtt Máté álmában látta, hogy a plébános abbahagyja a misézést, összecsomagol, és elindul a mezőn, míg végül eltűnik a távolban.

Egy asszony, aki közel lakott Mátéhoz, azzal vádolta őt, hogy bolond és a jelenések csak megzavarodott agyának szüleményei. Néhány hónapra rá ez az asszony erős torokgyulladás következtében hirtelenül meghalt.

Máté belső lelkiéletéről nem sokat tudunk, de néha rendkívüli események történnek vele. Egy nagypénteken a szent sír előtt a földre esett. Erős férfiak talpra akarták segíteni, azonban meg sem tudták mozdítani, oly súlyossá vált. Így maradt ott egészen addig, míg az Oltáriszentséget ismét vissza nem tették az oltárszekrénybe. Akkor magától felállt.

Egy téli napon a templomban a hívek által behordott hó megolvadt. Máté egész mise alatt egy nagy pocsoltyában térdelt. Nadrágja azonban megmagyarázhatatlan módon teljesen száraz maradt, amiről a körülötte lévők tanúskodtak.

Az utóbbi években Máté már nem jár fel a jelenések hegyére, mert amint ő megjelent, az emberek abbahagyták imáikat, s mindenkinek feléje fordult a figyelme. Ő jobbnak tartotta, ha Istenre gondolnak, és imádkoznak.

Máté azt tartja, hogy ő csak egy báb Mária sakktábláján. Az ő feladata az volt, hogy a jelenést és az üzenetet közölje a világgal, s ezzel küldetése véget ért.

A kegyhely sorsa

Rombolás

Az üldözés nemcsak a látnokra terjedt ki, hanem a kegyhelyre is.

Két férfi titokban befűrészelte a fenyőfát, amelyen a Segítő Szűzanya képe függött, s gonoszul várták, hogy azt a szél majd rádönti a zárandokokra. A fa egy ideig valóban fenyegetőleg hajlott a zárandokok felé, szerencsére azonban senkinek sem lett baja. A két gonosztevő annál inkább megjárta. Az egyik még aznap traktor alá került, s utolsó kiáltása volt „Jézus, Mária!” A másik, aki még a kocsmában is gúnyolódott a jelenéseken, egy héten belül meghalt.

Mária előre megmondta, hogy a fát ki fogják vágni, és megparancsolta Máténak, hogy abból készítsen keresztet és állítsa fel a fa helyén. A hitetlenek azonban felgyújtották a keresztet. De az nem égett el teljesen, hanem megmaradt belőle egy kb. 120 cm-es csonk. A hívek újabb keresztet készítettek, s a csonkot ereklyeként hozzáerősítették. Ezt is felgyújtották, de a csonk megint megmaradt. Az állhatatos hívek erre egy harmadik keresztet készítettek, s megint hozzáerősítették az eredeti kereszt csonkját.

Mind többen keresték fel a jelenések helyét. Az állam erre füzetekben és a rádión keresztül igyekezett lejártni a jelenéseket. Megtiltották a közlekedési eszközök tulajdonosainak, hogy a népet oda vigyék, és feljegyezték a magánkocsik rendszámát.

A hívek azonban továbbra is szorgalmasan jártak a kegyhelyre és a kapott testi-lelki kegyelmekért hálából kis oltárokat emeltek, szobrokkal, képekkel és keresztekkel díszítették fel a környező fákat. A hitetlenek erre felgyújtották az oltárokat, összetörték a szobrokat. Összesen 16-szor tarolták le az egész területet.

Néha azonban elérte őket ezért az Isten büntetése. Egy férfit, aki felgyújtott egy oltárt, agyoncsapta a villám, amint a viharban lefelé tartott a hegyről 1963 májusában. Egy asszony, aki két oltárt gyújtott fel, két hónapon belül meghalt. Egy férfi leszakította a fákról a képeket és összetörte a keresztet. Utána részegen egy kukoricaföldön aludt, s ott egy traktor halálra nyomta. Egy fiatalembernek, aki összetört egy oltárt, leszakad az egyik karja. Egy férfi, aki bolondoknak nevezte mindazokat, akik hisznek a turzovkai, Lourdes-i vagy fatimai jelenésekben, hamarosan megbolondult és elmeegógyintézetbe kellett szállítani. Egy asszony azon panaszkodott, hogy a zárandokok letaposzák mezőjén a füvet. Máté megjövendölte neki, hogy ez többé nem fog megtörténni, mert az árvíz el fogja mosni földjét. Másnap a folyó kiáradt, s elsodorta ezt a földet. Egy férfinak, aki sok mindent elpusztított a kegyhelyen, nyomorék gyermeke született, kéz és láb nélkül. Felesége ezt Isten büntetésének tartotta.

A hívők buzgalma

Közben a zárandoklatok folytatódtak egész Csehszlovákiából. Egy szemtanú beszámolt arról, hogy egyszer a Turzovkára induló autóbuszba szállt egy mezítlás asszony, övén rózsafüzérrel. A vezető megkérdezte, hová akar menni. Turzovkára — válaszolta. Erre adott neki jegyet. Az asszony azonban kijelentette, hogy neki nincs pénze. Egy idős férfi azonnal felajánlotta, hogy ő kifizeti a jegyet. Az asszony tiltakozott, hogy a férfinak három gyermeke van otthon, akiknek még gondját kell viselnie. Erre a vezető ajánlotta fel, hogy fizet a jegyért, de az asszony ezt is visszautasította, mert — mint mondta — a vezető még nőtlen és szüksége lesz a pénzre, amikor megházasodik, hiszen nehéz időknek néz eléje. Az autóbusz közönsége csodálkozott, hogy egy idegen asszony miként ismerheti oly pontosan ezeknek az embereknek az életkörülményeit. Ezért elhatározták, hogy mindnyájan adakoznak a jegyre, de előbb kérték

az asszonyt, mutassa meg nekik személyazonossági igazolványát. „Az a vezető kabátzsebében van” – felelte. A vezető tiltakozott, hogy ő nem vette át az azonossági lapot, de mikor benyúlt a zsebébe, ott talált egy képet, amely a Szűzanyát ábrázolta. Ebben a pillanatban – a jelenlévők nagy csodálatára – az asszony eltűnt.

A jelenések helyén a leányok fehér ruhában körmenetet tartottak, koszorúval fejükön, s zenekarok játszottak.

1963. augusztus 15-én 300 zarándok kereste fel Turzovkát, sokan más országokból jöttek.

Rendkívüli jelenségek

1964. november 1-én, Mindenszentek ünnepén a hitetlenek hatvan oltárt, képet, keresztet és szobrot törtek össze. Egész éjszaka pusztítottak, s reggel, mikor a zarándokok megjelentek, minden lángokban állt. Egy asszony kimentette a Segítő Szűz Mária képét a hamuból, és felerősítette egy fára. Abban a pillanatban sötétség borult a kegyhelyre, csak a kép körül jelentkezett egy fénykoszorú, amely egy óra hosszat tartott. Isten ellenségei, amikor ezt látták, mintha villám csapott volna beléjük, kezüket tördelték. Egy másik papírképet is kihúztak a hamuból, az is sértetlen maradt.

Hét bajor férfi, akik egymást nem ismerték, különböző vidékekről Turzovkára zarándokoltak. Miközben egymás mellett álltak, megjelent nekik a Szűzanya. Egyikük, aki festő volt, megfestette a látomást.

1965. május elsején kb. 1200-an gyűltek össze a zarándokok és a turisták. Mindnyájan tanúi lettek a következő nagy csodának: Az ég két oldalán ragyogó világosság tűnt fel. A két oldal egyesült, és a közepén egy fényesen tündöklő nagy szív jelent meg. Egyik oldalán a Szeplőtelen Fogantatást lehetett látni, másikon az Üdvözítőt, előtte egy nagy vörös kereszttel. A nép mélyen megrendült, s térdre esve, összetett kezekkel buzgón imádkozott. A jelenés tíz percig tartott és mindenki látta. Tanúságképpen emlékeket hagytak a helyen. A kommunisták azonban megint mindent megsemmisítettek és szigorúan megtiltották mindenkinek, hogy oda menjenek.

A zarándoklatok azonban folytatódtak. 1966 novemberében a bajorországi Bojanovicból ment oda egy csoport. Amint a zarándokok imádkoztak, fehér köd keletkezett a magas fenyőfák fölött, s az Istenanya alakját vette fel. Mindenki látta, kivéve egy rövidlátó férfit. Volt azonban nála fényképezőgép, és felvételt készített abba az irányba fordulva, amerre a zarándokok mutogattak. Otthon megfeledkezett az egésztől, s csak egy év múlva hívatta elő a filmet. Nagy csodálatára, a képen látható volt a Szűzanya körvonala, amint azt a többiek saját szemükkel megfigyelhették. Őt, aki nem láthatta a jelenést, Isten megajándékozta ezzel a fényképpel (lásd a következő oldalt).

1968 pünkösdjén 300 autóbusszal, autókkal és vonattal 50.000 ember kereste fel a kegyhelyet. 28 pap volt közöttük. Őt misét mondtak, sokan gyóntak és áldoztak és az egész napot és éjjelt imával és énekléssel töltötték. Ugyanebben az évben, Mária Mennybemenetelének ünnepén a zarándokok a fatimai napcsodához hasonló tüneményt láttak. Kék, ibolya, sárga és zöld színben tündöklött minden.

1969. január 31-én megint mindent megsemmisítettek a hitetlenek a kegyhelyen. Két napra rá azonban már a hívek felállítottak egy oltárt, amelyen egy pap bemutatta a szentmise áldozatot Gyertyaszentelő ünnepén. Sok olyan ember tért meg ezen a napon, aki évek óta nem járult már szentségekhez.

Ugyanebben az évben nemcsak Szlovákiából, Morva- és Csehországból érkeztek zarándokok autóbusszal, hanem két autóbussz Lengyelországból, három pedig Magyarországból jött. Voltak a jelenlévők között hollandok, németek, belgák, olaszok és amerikaiak is.

A kegyhelyen nagy tábla jelzi: „ÚJ LOURDES” Minden fán van valami kép, kereszt, vagy hálaadó táblácska szlovák, cseh, lengyel vagy magyar nyelvű szöveggel. Úgy érzi magát az ember, mintha egy hatalmas templomban lenne, amelynek oszlopai a magas fenyőfák, és

boltozata a kék ég. Fiatalember és gyermekek is bőven vannak a zarándokok között. A zarándokokat nagy lelki béke tölti el, amely még hazatérésük után is sugárzik róluk.

Útirány

Ha valaki el akar látogatni Turzovkára, az útirány nyugatról: A varsói expresszsel: Prága-Ostrava-Cadca. Délről: Bécs-Bratislava-Piestany-Trencin-Zilina (átszállás) – Cadca. Cadcáról helyi vonattal még 15 km-re van Turzovka. Ennek két állomása van. A „Turzovka Megálló”-nál kell leszállni. Onnan indul a hegyre vezető út.

Az állam szívesen látja a külföldi turistákat.

Csodálatos forrás

A legtöbb Mária-kegyhelyen a Szűzanya csodálatos forrást fakasztott, kutat ásatott, vagy megáldotta az ott lévő patak vizét, s ennek révén sokan részesültek Isten rendkívüli kegyelmeiben.

Utasítás látomásban

Turzovkán már a jelenések idején említette a Szűzanya, hogy ott is gyógyító vizű forrás fog fakadni olyan helyen, ahol azelőtt nem volt víz. Erre a célra azonban egy másik férfit választott ki, aki szintén Turzovkán lakott annakidején. Kowalek Jurajnak éjjel álmában háromszor megjelent a Szűzanya, s megparancsolta, hogy menjen az erdei képhez és ott ássa ki a forrást. Az első két álommal nem törődött, de a harmadik után vette csákányát és útnak indult.

Mivel az áradás magával ragadta a patak hídját, gázlót keresett. Ez 1958 decemberében történt, s nem volt könnyű feladat számára, mert asztmától szenvedett és a víz jéghideg volt. Levette cipőjét, s átgázolt. Nagy csodálkozására a vizet oly melegnek találta, mintha csak nyár lett volna. Utána oly fiatalnak és erősnek érezte magát, mint amilyen 18 éves korában volt.

A kegyhelyen néhány falubeli asszony imádkozott az oltárnál. Kérdezték, hová megy. Elmondta nekik álmát, miként utasította őt a Szűzanya, hogy kb. 300 méterre az oltártól, egy páfrányos helyen fakasszon forrást. Talált is egy vizenyős helyet, de amikor csákányozni akart, valaki megszólalt mögötte:

„Dicsértessék a Jézus Krisztus!”

Hátrafordult, s egy fiatalasszonyt látott, aki megkérdezte :

„Vizet keres?”

„Igen” – válaszolta.

„Menjen lejjebb hét méterrel, oda, ahol a három páfrányt látja.

Odament, s a harmadik csákánycsapásra oly erős vízsugár tört elő a földből, hogy lefröcskölte. A három páfrány eltűnt. Körülnézett a fiatalasszony után, azonban az is eltűnt. Azt gondolta, biztosan a többi zarándokkal az oltárnál imádkozik.

Mikor elkészült a forrással, elindult a fiatalasszony megkeresésére, hogy elújságolja neki a jó hírt. Érdeklődött a zarándokoknál, hogy látták-e? Leírta nekik, hogy kb. 16-17 éves volt, szürke ruhában, kék fejkendővel. Szemei csodálatosan szépek voltak. Az asszonyok azonban nem látták őt.

Ez a férfi már meghalt, de azóta még két forrás fakadt ezen a helyen, és vizükkel kapcsolatban csodás dolgokat beszélnek.

Képek a jégben

Többször megesett, hogy a hazavitt víz megfagyott az üvegben, és különféle képek keletkeztek benne. Konecna Ágnesné üvegében a Boldogságos Szűz Mária képe alakult ki a jég közepében. Elment, és megmutatta a kommunistáknak. Azok csak fejüket csóválták. Megolvastották a vizet, s ismét megfagyasztották. Most egy kehely és ostya képe alakult ki benne. Arra gyanakodtak, hogy az üveg alakja miatt keletkezett a kép. Rendes vízzel töltötték meg az üveget, s megfagyasztották. Most semmiféle kép sem látszott.

Hromekné üvegében (mindkét asszony Gross Bilowitzban lakik) egy szentségtartó képe alakult ki ragyogó sugarakkal. Az emberek csodájára jártak, s azt mondták, ilyen szépet még sose láttak.

1964. január 24-én az egyik üveg megfagyott vizében valaki a jelenések hegyét látta, fölötté a kehellyel és szép ezüstkeresztrel annak közepében. Egy másik üvegben pedig órát látott, amely tizenkettő előtt öt percet mutatott. Ez annak a jele lehet, hogy nagyon közel állunk az ítélet órájához.

1964. február 7-én az üvegekben két kehely látszott, egy ostyához hasonló ezüstös koronggal.

1964. március 5-én három üvegben a következő képek alakultak ki: az elsőben a Szeplőtelen Fogantatás jelent meg összetett kezekkel, koronával fején, egy sziklán állva és gyönyörű fénytől övezve. A második üvegben is a Boldogságos Szület látta, de sötétebb köpenyben, összetett kezekkel, fénysugarakat árasztó szívvel, és fején koronával. Egy kerek talapzaton állott. A harmadik üvegben a jelenések hegyét látták teljes szépségében. Amikor pedig a víz nem volt megfagyva, a rózsafüzért látták benne.

Az önzők büntetése

1965. október 28-án egy másik asszony üvegében is kialakult a Szűzanya képe, amint sziklán állt. Sokan felkeresték a faluból, és mindnyájan látták a képet. Mária felett a nap ragyogott, a háttérben pedig hegyeket, sziklákat és erdőket lehetett látni. Többször megolvasztották és újfagyasztották a vizet más-más üvegekben, hogy ellenőrizzék, nem csalásról van-e szó, s a kép mindig újra kialakult. Három napig jártak már csodájára, amikor rendőrkapitány megtiltotta az asszonynak, hogy tovább mutogassa az üveget. Az nem is merte többé megmutatni másoknak, sőt azt hazudta, hogy az üveg a papnál van. December 8-án ez az asszony megint elment a jelenések helyére, s megtöltött egy üveget vízzel, de mielőtt hazaért, az üveg szétpattant és a víz kifolyt. Mikor pedig otthon elővette a régi üveget s az asztalra tette, az is magától szétpattant és a víz kiömlött belőle. Ez volt a büntetése azért, mert a csodálatos képet nem mutatta meg a további érdeklődőknek.

1968. májusában egy erős fiatalember hatalmas vizesüveggel ment a kegyhelyre, hogy a falubeliek számára vizet hozzon. Mivel sokan voltak, órákig kellett várnia, míg rákerült a sor. Amikor már majdnem megtöltötte üvegjét, egy öreg, beteges anyóka ingadozva odament hozzá és kérte, hogy engedje őt a forráshoz. Ő azonban elutasította: „Én is sokáig vártam, Önnek is be kell állnia a sorba és várni, míg sorra kerül. Nagy keservesen hazacipelte a hatalmas üveget, s örömmel tudtára adta az embereknek, hogy jöhetnek a vízért. Amikor azonban az emberek megjelentek, nagy sajnálkozással tudatnia kellett velük, hogy a víz nyomtalanul eltűnt az üvegből. Erre bevallotta, hogy mily szeretetlen és goromba volt az anyókéhoz. Nyilván emiatt büntette meg az Isten.

Megtérés

Egy őrmester elment a forráshoz, s ott gúnyolódott és indulatosan kiáltozott. Erre hirtelenül elsötétült minden, és egy víztartály leírhatatlan erővel szétdurrant. A félelemtől mindenki a földre hullott és rettegve imádkoztak és kiáltozták egymásnak: Itt a világ vége! Ekkor fény jelent meg felettük és benne feltűnt az Üdvözítő. Csak néhány pillanatig látták, de ez elég volt arra, hogy a gúnyolódó azonnal megtérjen. Ott helyben megígérte, hogy gyermekeit vallásos nevelésben fogja részesíteni és a történeteket nyilvánosan el fogja ismerni.

Gyógyulások

Tekintve hogy a kommunista országban az orvosok nem mernek tanúskodni csodásnak látszó gyógyulások mellett, az Egyháztól pedig nagyfokú közreműködést kíván meg az állam, érthető, hogy szó sem lehet a gyógyulások részletes és kellőképpen igazolt leírásáról. Sőt néha még a szereplők nevét is tanácsos elhallgatni. Ezért csak röviden említünk meg néhány rendkívüli gyógyulást.

Egy Prágában működő orvos elvitte Turzovkára 15 éves leányát, aki születése óta vak volt. A leány ivott a forrás vizéből és azonnal látott. Prágában az orvos boldogan mutogatta leányát kartársainak. Azok előzőleg nem tudtak segíteni a leányon. Most azt tanácsolták neki, ne beszéljen róla, ha nem akarja elveszteni állását. Az apa azonban Mária iránti szeretetből nem volt hajlandó hallgatni, és ma – ahelyett, hogy híres prágai orvos lenne – vasúti munkás, öröme és hálája azonban határtalan.

Pittner Paula, egy osztrák asszony Semmeringből, 1965. október 19-én a turzovkai víz használata után meggyógyult a *fájdalmakból és görcsökből*, amelyeket inaiiban érzett. Most megint gyakorolni tudja szülésznői hivatását. Hálából évente elzarándokol Turzovkára. 1967. március 24-én mások tanúsága szerint mezítláb ment a mély hóban és letérdelt a jelenés helyén az oltárnál. Két óráig tartózkodott ott. Csak akkor húzta fel harisnyáját és cipőjét, mikor lejött a hegyről.

Egy másvallású apának 12 éves leánya már régóta *teljesen megbénulva* a kórházban feküdt. Az orvosok gyógyíthatatlannak minősítették. Ismerősei ajánlották neki a turzovkai vizet. Nagy hittel elment Turzovkára, hozott vizet, és megitta gyermekével. Nemsokára a leányka egészségesen felkelt. Az orvosok félévig még vizsgálat alatt tartották, utána azonban megállapították, hogy teljesen meggyógyult.

Voitas Szaniszló, 28 éves, négy gyerekes apa, *hitetlen* volt. Munkája közben gázmérgezést kapott, ami agysérülésre vezetett. Agyoperáción ment keresztül, de állapotát reménytelennek tartották az orvosok. Nővére hozott neki vizet Turzovkáról, s többször inni adott neki belőle. Az eddig beszélni sem tudó beteg hirtelenül meggyógyult, és mikor az orvosok megvizsgálták, mint teljesen egészségeset bocsátották el a kórházból. Hitét is visszanyerte.

Egy fiatalasszony, Loukotova Mária, a morvaországbeli Rasovból 1968. február 5-én műtéten ment keresztül, amely után *mindkét veséje felmondta a szolgálatot*. Az orvosok nem tudtak rajta segíteni. Kérésére férje vizet hozott neki Turzovkáról, amelyből naponta ivott. A nyolcadik napon teljesen meggyógyult.

1967. pünkösdjén négy gyógyulás történt: egy valaki megszabadult az *ördögi megszállástól*, egy *süketnéma* és két *béna* meggyógyult.

Egy hitetlen őrmester gyermeke vakon született. Turzovkai vízzel nedvesítették meg szemét, mire meggyógyult. Az apa azonnal megkereszteltette, belépett a katolikus Egyházba, és hivatást változtatott. A morvaországi Mistekből származott.

Egy tízéves kisleány egyik karjára megbénult. Az orvos szerint húszéves korában majd segíthetnek rajta műtéttel. Apja elvitte őt Turzovkára, a forráshoz. Két két múlva a leány már át tudta ölelni apját. Bénasága megszűnt. Az apa sírt örömeiben.

Egy férfinak *gégefőrákja* volt. Elment a kegyhelyre és leült a forrás mellé. Az asszonyok biztatták, hogy igyék a vízből. „De én nem tudok inni...” – mondta. Azok azonban erőltették, hogy próbáljon meg egy keveset inni. Adtak neki egy pohárral. Utána megivott egy második, harmadik pohár vizet. Nagyon jól érezte magát, de hirtelenül megéhezett. Az asszonyok adtak neki enni, s nagy étvágygal mindent megevett. Másnap kora reggel visszatért egy nagy zenekarral, s Mária-énekeket játszatott velük hálából gyógyulásáért.

Egy fiatal apa négyéves *vak* leányával ment Turzovkára. Amint megmosta szemét a forrás vizével, látott. Az apa nagy örömmel ment haza. Később megváltoztatta munkahelyét. Ostravából való.

Egy öreg házaspár elzarándokolt Turzovkára, hogy az Istenanya segítségét kérje. A férfinak mindkét kezén nagy *nyitott sebek* tátongtak, amelyeken az orvosok nem tudtak segíteni. Felesége vizesborogatást tett rájuk. Másnapra meggyógyultak sebei, s erre hálából ismét felkeresték a kegyhelyet.

Egy *hitetlen* férfinak, aki egész életében a pártot szolgálta, csontszú keletkezett egyik lábában, s az orvos nem tudott segíteni rajta. Turzovkai vizeskötést tettek rá, és hamarosan meggyógyult. Megtért és kilépett a pártból. Hálából rendszeres zarándoklatokat szervez Turzovkára.

Egy orvos elvitte már *tíz éve ágybanfekvő* feleségét Turzovkára. Kis kocsiban húzta fel őt a hegyre egy kollégájának segítségével. Nem szívesen tette, de felesége állandóan kérte őt, hogy vigye el Turzovkára, mert ő ott meggyógyul. Mikor a forráshoz értek, azt mondta neki férje: „Látod, most teljesült kérésed. Itt vagy, és mégsem gyógyultál meg.” Az asszony így válaszolt: „Ha azt akarod, hogy meggyógyuljak, térdelj le és imádkozzál érte!” Nem akart ellentmondani neki, megtette. Abban a pillanatban felesége mélyen felsóhajtott. Férje felé nyújtotta kezét, s az ő segítségével felállt. Többé nem volt szüksége a kiskocsira. Segítség nélkül jött le a hegyről, s amint hazaért, egyenesen a plébánoshoz ment, hogy elmondja gyógyulását.

Egy asszonynak *viszerei megnyíltak* és erősen gennyedtek. Az orvosok semmit sem tudtak tenni érdekében. Állandóan ágyban feküdt, férje végzett minden munkát a házban. Amint azonban meglocsolta turzovkai vízzel, a sebek begyógyultak. Munkáját azóta rendesen tudja végezni.

Rendkívüli Mária-szobor

Lasák Alajos már 14 éves kora óta az urxi szénbányában dolgozott, Ostrava közelében, egészen addig, míg 28 év múlva meg nem támadta tüdejét a bányászbetegség. Azóta kis betegségi járadékán tengette életét.

1960 óta havonta legalább egyszer ellátogatott a jelenések helyére, s néha az egész éjszakát imában ott töltötte. Valami ellenállhatatlanul vonzotta őt a hely felé.

A parancs

1964. júniusának első napjaiban részesült az első látomásban. A jelenések helyén egy nagy kereszt volt, Krisztus töviskoronás képével. Alajos feleségével és sógornőjével együtt a kereszt közelében térdelt, míg más zárandokok a tőlük balra lévő oltárnál imádkoztak. Mindhárman ugyanabban a pillanatban látták, hogy vér csorog végig Krisztus alakján, és haja alól is vér szivárog ki. Lajos azt is látta, hogy Jézus hátra hajtotta fejét, kinyitotta szemét, majd ismét lekonyult a feje. Ez háromszor megismétlődött. Ekkor Lajos szeme megtelt könnyel, úgyhogy többé nem látott semmit sem. Felesége hangosan kezdett imádkozni, mire a többi zárandok is felfigyelt és odament. De ők valószínűleg semmit sem láttak, egy fiút kivéve, aki azt állítja, hogy látta Jézust vérezni. Ez délután két óra tájban történt.

Másnap reggel hat órakor Lajos felesége munkába ment a közeli fűrészmalomba. Lajos otthon imádkozott a Mária-kép előtt, amely hasonlított a jelenések helyén lévő képhez. Ima közben mintegy eszméletét veszítette, és lélekben a jelenések hegyén találta magát, a keresztet azonban nem látta. Ehelyett kb. három lépésre előtte, fél méterrel a föld felett lebegve megjelent előtte az Istenanya. Teljes szépségében állt ott, hófehér ruhában, kék övvel. Egyenesen Lajosra nézett és ezt mondta: „Amit láatsz, te fogod elkészíteni. Amint elkészültél vele, átadod a hívőknek. Ne félj, én segíteni foglak. Még az arcról is én fogok gondoskodni.”

„Erre Mária eltűnt és én egy más országban találtam magamat, amelyet sohasem láttam — folytatja Lajos beszámolóját. – Körülnéztem, s jobb oldalamon megláttam a Boldogságos Istenanyát, három nő társaságában. Nem szólt semmit.

Hirtelenül észrevettem egy embercsoportot, amelyben világiak és katonák voltak. Hangosan beszéltek, de egy szót sem értettem belőle. Észrevettem, hogy a megkötözött Jézust vonsozzák. Utána három egymásutáni jelenetet láttam a Szenvedésből, amint azokat az evangéliumok leírják, egészen addig, míg három férfi leveszi Jézust a keresztről és a sírba helyezi. Isten Anyja a három asszonnyal egyedül mindvégig jelen volt. Én egész testemben remegtem.

Amikor magamhoz tértem, kiderült, hogy négy órán keresztül térdeltem ott. Még mindig remegtem és alig volt erőm ahhoz, hogy egy székre üljek. Egész testem sajgott a fájdalomtól, és lelkem is, mintha csak nekem is részem lett volna Jézusnak és Anyjának szenvedéseiben.

Délután két órakor feleségem hazatért a munkából. Én azonban képtelen voltam a beszédre. Azt hitte, rossz híreket kaptam, mint négy éve, amikor egyik fiam gyári szerencsétlenségben meghalt. Estére azonban visszanyertem erőmet, s elmondtam feleségemnek, hogy mit tapasztaltam, s hogy egy szobor elkészítésére kaptam megbízást. Megígérttem vele, hogy erről senkinek sem szól. Mivel feleségem is tudta, hogy én egyáltalán nem értek a szoborfaragáshoz, nem esett nehezére a titoktartás. Nem akart nevetségessé tenni mindenki előtt. Én sem tudtam, mit kezdjek, hiszen sem szerszámom, sem anyagom nem volt a faragáshoz.

Segítség érkezik

Másnap azonban egy földim, Weiss Mihály, aki asztalos volt, felkeresett. Valahogyan megérezte, hogy segítségére szorulok. Kérdezősködött, és én elmondtam neki nehézségemet. Megígérte, hogy majd ad nekem szerszámokat és anyagot is. Ez felbátorított.

En azonban még mindig úgy éreztem, hogy nem bírok eleget tenni a megbízásnak. Ezért megint elzarándokoltam Turzovkára. Amikor megérkeztünk, egy idős férfi várt már ránk. Kozaniak Valentin volt a neve. Ezzel fogadott: „Van köztetek valaki, aki szobrot fog faragni a Turzovkai Szűzanyáról. Meglepődve kérdeztem: Ki mondta ezt neked? Ő folytatta: Ne kérdezősködj, hanem kövess! A kereszthez vezetett, amelynél előzőleg feleségemmel és sógornómmal imádkoztunk. Azt mondta, vigyem haza az eredeti kereszt félig elszenesedett csonkját, amelyet a hívek az új kereszthez erősítettek, és szinte ereklyeként tiszteltek. Annak anyagából faragjak egy kis keresztet és egy szívet, s ezeket helyezzem el a Mária-szobor belsejében, amelyet faragni fogok.

Minden jelenlévő örömmel üdvözölte az ötletet, én pedig megígértem, hogy teljesítem kívánságukat. Mindjárt eltávolították a csonkot a kereszttől, és hazavittük az autóbusszal, amellyel jöttünk.

A szobor elkészül

Weiss Mihály kerített fát a szoborhoz. Kettévágta és mélyedést vájt benne, amely majd befogadja a kereszt fájából készített kis keresztet és szívet. Miután ezek elkészültek, elhelyeztük őket az üregben, Mihály pedig összeenyvezte a két részt. A régi keresztfa megmaradt anyagából Mihály apró keresztet csinált, amelyeket a zarándokok között osztott szét.

Két hónapba telt, mire elkészültem a szoborral, 1964 novemberére. 61 éves voltam akkor. Néhány hivatásos szobrász eljött megnézni a szobrot. Tekintve, hogy nekem semmi képzettségem sem volt szoborfaragáshoz, hihetetlennek találták, hogy ennyire rövid idő alatt így jól el tudtam készíteni.”

Lasák Alajos sokat szenvedett mind betegségétől, mind az emberek rágalmozásától. Azt fogták ugyanis rá, hogy a szobrot pénzéhségből készítette. Egyszer megjelent neki a Szűzanya, szenvedései közben, de ahelyett, hogy csökkentette volna szenvedését, csak arról biztosította, hogy még több szenvedés vár rá. 67 éves korában halt meg, 1970. január 27-én, 11 nappal azután, hogy a fenti beszámolót valakinek elmondta. A szobor képe a címlapon látható. Jelenleg Hultsinban van még, Lasák házában, mivel egyelőre nincs templom a kegyhelyen, ahol elhelyezhetnék. A szobrot sokan felkeresik, egyesek sírni is látták, mások megtértek, vagy csodás kegyelmekben részesültek vele kapcsolatban.

Az egyházi vizsgálat

Az illetékes hatóság

A jelenések természetfeletti eredetének kivizsgálási joga és kötelessége elsősorban a helyi püspökhöz tartozik. Erre a célra ő egy bizottságot nevez ki papokból, orvosokból és egyéb hozzáértő egyénekből, s ennek véleményét vagy jóváhagyja, vagy elveti.

Ha a Szentszék nincs megelégedve a püspöki vizsgálat eredményével, saját kezébe veheti az ügyet és újabb vizsgálatot tarthat, amelynek eredménye, hogy vagy megerősíti, vagy megváltoztatja a püspök döntését. Ez azonban csak ritkán fordul elő, általában a Szentszék nem avatkozik bele a püspökök hatáskörébe. Egyszerűen csak nyugtázza jelentésüket, anélkül, hogy saját tekintélyével megerősítené annak tartalmát.

A Szentatya megteheti, hogy a Szentszék valamilyen döntését megváltoztassa. Ezt történt 1933. július 13-án, amikor XI. Pius pápa megsemmisítette a Szentszék öt határozatát, amelyet 1923. márc. 31. – 1931. máj. 22-ig adott ki Padre Pió ellen. Általában azonban igen ritkán fordul elő, hogy a pápa döntsön ilyen kérdésekben. Egy régi rendelkezés ugyan a pápának tartotta fenn a jogot, hogy a jövődölések hiteles volta felől döntsön, nyilvánvaló azonban, hogy a pápa ezt a jogát csak kivételesen gyakorolja; rendszerint a helyi püspökre, illetve a Szentszékre bízta a döntést.

Ha a püspök nem tartja jelentősnek a magánkinyilatkoztatást, mellőzheti a vizsgálatot, s egyszerűen megvárja, míg a felvert hullámok maguktól elülnek.

A püspöki vizsgálat következményét illetőleg két gyakori tévedés fordul elő, mindkettő szélsőséges véglet, amelyet kerülnünk kell.

A hit kérdése

Az egyik véglet az, hogy egyesek a püspök véleményét egyenrangúnak tartják az Egyház csatlakozhatatlan tanításával, a dogmákkal, és azt hiszik, hogy azt mindenki köteles bűn terhe alatt magáévá tenni. Ez csak abban az esetben igaz, ha a püspök elvetette a „magánkinyilatkoztatást”, mert az tévtant tanított, vagy bűnös dologra adott utasítást. Természetes, hogy az ilyen „kinyilatkoztatás” nem jöhet Istentől, és nem szabad hallgatnunk rá. Ehhez azonban nincs szükségünk a püspök döntésére, mert már Szent Pál megmondta: „Ha akár egy mennyei angyal más evangéliumot hirdetne nektek, mint amit mi hirdettünk: átkozott legyen! Amint már kijelentettük, most újból megismételjük: Ha valaki más evangéliumot hirdetne nektek, mint amit tőlünk hallottatok, átkozott legyen.” (Gal 1,8-9.) Általában azonban még a kétes eredetű magánkinyilatkoztatásoknál is az a püspök döntése, hogy azok tartalmában nincs semmi olyan tanítás, amely hitünkkel, vagy erkölcsünkkel ellenkeznék. Ezt jelenti az ilyen könyvekre adott kinyomtatási engedély, az „imprimatur” is.

Ezenfelül dönt még a püspök arról is, hogy a kinyilatkoztatás isteni eredetűnek tartható-e. Ez a döntés azonban nem tévedhetetlen, hanem közönséges emberi ítéleten alapszik, s azért *senki sem köteles ezt a hitigazságoknak kijáró hittel magáévá tenni*. Pusztán emberi, „erkölcsi” bizonyosságról van csak szó, sőt legtöbbször még erről sem, hanem pusztán csak „valószínűségről”, azaz arról, hogy emberileg hihető, hogy a kinyilatkoztatás Istentől származik. Ha a püspöki vizsgálatot az egyházjognak megfelelően kellő szakértelemmel, lelkiismeretességgel és pártatlansággal hajtották végre, oktalanság lenne annak eredményét elvetnünk. Ha azonban komoly kétségünk támad a püspöki bizottság, vagy a püspök szakértelmét, lelkiismeretességét, vagy pártatlanságát illetőleg, akkor az okosság erényét gyakorolhatjuk a püspöki döntés elvetésével, legyen az kedvező, vagy kedvezőtlen. Ilyen eset

például, ha a püspök az istentelen kormány nyomása alatt áll, és nem mer annak ellenszegülni, mint 1896-ban történt a normandiai Tillyvel kapcsolatban, amikor a szabadkőműves kormány egyik minisztere kijelentette: „Nem tűrünk még egy Lourdes-ot Franciaországban!” Úgy látszik ez a helyzet Turzovka esetében is. Lehetséges azonban az is, hogy valaki kevélységből, vagy hitetlensége miatt veti el a püspök véleményét egy magánkinyilatkozás mellett, vagy pedig csak gyerekes hiszékenységből tart ki továbbra is, miután a püspök ellene nyilatkozott. Az ilyen ellenkezés bűnös lehet annyiban, amennyiben hibásak vagyunk indító okáért.

Az engedelmesség kérdése

A másik végletes tévedés, amikor valaki olyan dolgokban sem hajlandó alávetni magát a püspök döntésének, amelyben pedig a püspök kétségtelenül isteni jogait gyakorolja, így pl. a püspök igenis megtilthatja, hogy a jelenések helyére *egyházi jellegű zarándoklatokat* vezessenek, vagy *a jelenésre alapozott egyéb vallásgyakorlatokat* tartsanak, vagy egyházmegyéjében a jelenésekről *könyveket, rölapokat* adjanak ki, vagy *előadásokat* tartsanak. 1966-ig a püspöki engedély nélkül kiadott könyvek és rölapok minden további nélkül, azonnal „indexre” kerültek, tehát olvasásuk és birtoklásuk is bűn terhe alatt tilos volt, hacsak erre külön püspöki engedélyt nem kapott valaki. Ez a tilalom megszűnt, de a püspök még mindig fenntarthatja jogát, hogy az ilyen kiadványokat csak az ő engedélyével adják ki, s a kiadó bünt követ el, ha nem engedelmeskedik a püspöknek.

Erre az engedelmisségre még akkor is kötelesek vagyunk, ha egyénileg, nyomós okok alapján meg vagyunk győződve a jelenések természetfeletti voltáról, jóllehet a püspök ellenük nyilatkozott. Ilyenkor alkalmazhatjuk a püspökre és magunkra Jézus szavait: „Mózes székén az írástudók és a farizeusok ülnek. Tegyetek meg és tartsatok meg tehát mindent, amit mondanak, de cselekedeteiket ne kövessétek.” (Mt 23,2-3.)

Minden püspöknek *csak saját egyházmegyéjére terjed ki hatásköre*. Ha tehát más püspök, saját egyházmegyéjében, megengedi a jelenések hírének terjesztését, vagy a reá alapított vallásgyakorlatokat, a hívek nyugodtan gyakorolhatják azokat.

Ugyancsak megtehetik azt is, hogy *turistaként* látogatnak el a jelenések helyére, s ott az *Egyháztól jóváhagyott imádságokat*, pl. a rózsafüzért imádkozzák, vagy szent énekeket énekelnek. Néha a püspök még azt sem kifogásolja, hogy ott misézzenek, sőt esetleg erre kimondottan is engedélyt ad, hogy a tömeg eleget tehessen vasárnapi, vagy ünnepnap i misehallgatási kötelezettségének. Ez még nem azonos a jelenések püspöki jóváhagyásával. Jogában áll azonban a püspöknek eltiltania a papokat a jelenések helyén való misézéstől, s ebben az esetben azok is kötelesek engedelmeskedni neki, akik más egyházmegyéből valók.

Turzovka esetében a nyitrai püspök először megtiltotta a híveknek, hogy oda menjenek. Később ezt a tilalmat visszavonta. 1968-ban a püspök meghalt, s azóta széke betöltetlen. 1970-ben alakítottak egy kis bizottságot a jelenések kivizsgálására, s ez május elsején és júniusban kihallgatta Lasut Mátét. A másik két látnok ekkor már halott volt. Ennek a vizsgálatnak eredményéről nem tudunk. Megelőzőleg 1969. február 23-án jelent meg a Catholické Noviny című, kommunista befolyás alatt álló katolikus hetilapban aláírás nélkül egy kijelentés a „püspöki hivataltól”, mely szerint a „feltételezett jelenésekkel kapcsolatban jelentett két rákos betegségből való gyógyulást a hivatalos megerősítés hiányában nem tekinthetik csodásnak.”

Segítsük elő a jóváhagyást

Az egyházi jóváhagyásnak főleg a kegyhely fellendülésében és az üzenet terjesztésében van nagy jelentősége. Noha Fatimába milliók látogattak el 13 éven keresztül a jóváhagyás előtt, mégis csak utána terjedt el igazán híre világszerte, és vonzott oda még nagyobb tömegeket. A végső jóváhagyás sokban függ a jelenések gyümölcsétől, azaz a hívőkre gyakorolt jó hatásától

és az érdeklődés fennmaradásától. Azért jó tudnunk, hogy mivel segíthetjük elő, s mitől kell tartózkodnunk, hogy gátat ne emeljünk a jóváhagyás elé. Erre vonatkozólag a következő tanácsokat követhetjük:

Engedelmeskedjünk a helyi püspöknek, és a jóváhagyás előtt ne vezessünk egyházi jellegű zarándoklatokat a jelenések helyére, hanem csak magánemberként látogassunk el oda, ha erre módunk van, és csak az Egyháztól jóváhagyott és a püspöktől engedélyezett imákat és énekeket használjuk. Kétely esetében kérjünk felvilágosítást, vagy engedélyt a püspöktől, de ha erre nem kapunk választ, feltételezhetjük engedélyét a kérdéses dologra.

A rendkívüli gyógyulásokról, megtérésekről küldjünk tanúk által igazolt jelentést a jelenés helyén illetékes püspöknek.

Saját egyházmegyénkben – hacsak püspökünk ezt meg nem tiltotta –, terjesszük a jelenések hírét és a róla szóló könyveket, röplapokat.

Egyénileg *teljesítsük az üzenetben kért dolgokat*, ha azok megegyeznek hitünk tanításával és a józan ész szavával. Rendkívüli vállalkozásokba (pl. kápolna, vagy templom építése) azonban ne kezdjünk addig, míg erre az illetékes püspök engedélyt nem adott.

A hit és engedelmesség jutalma

Azokban az esetekben, amikor az egyházi hatóságok hittek az Úr Jézustól Szűz Márián keresztül érkező üzenetekben, és teljesítették azokat, rögtön tapasztalták Isten helyeslését.

Amint Anglia vezető érseke, Bourne bíboros elvégezte a Petit Bertán keresztül kért felajánlást Mária Fájdalmas és Szeplőtelen Szívéhez, az angol csapatok 1917-ben győzelmet győzelemre arattak. Az első világháború befejezésekor egyedül Anglia érte el háborús célkitűzéseit.

Portugália püspökei felajánlották országukat Mária Szeplőtelen Szívének, és ennek tulajdonítják, hogy az megmenekült mind a spanyol forradalomtól, mind pedig a második világháborútól.

Amikor 1942-ben XII. Pius pápa felajánlotta a világot Mária Szeplőtelen Szívének, megfordult a kocka és a német csapatok veszteni kezdtek.

A hitetlenség és nemtörődömség következménye

A La Salette-i üzenettel jó ideig nem törődtek az emberek. Csak akkor tértek észhez, amikor a benne megígért büntetések kezdtek bekövetkezni, és néhány éven belül egy millió ember halt éhen Európában.

Úgy látszik, hogy mind az első, mind a második világháború elkerülhető lett volna, ha X. Szent Pius és XI. Pius pápa felajánlották volna a világot Mária Fájdalmas és Szeplőtelen Szívének, amint ezt tőlük Petit Bertán és Lucián keresztül Isten kérte. Oroszország pedig már megtért volna, ha a pápa, a világ püspökeivel egyesülve felajánlotta volna a világot, amint ezt szintén Lucián keresztül kérte a Szűzanya. Isten azonban megengedte hogy ők ne fogják fel a kérés fontosságát és isteni eredetét.

Mivel a világ – Portugáliát kivéve – nem teljesítette a Szűzanya kéréseit, amelyeket Fatimában adott tudunkra, pontosan bekövetkeztek a megígért büntetések: „Ha kéréseimet nem teljesítik – mondta a Szűzanya – Oroszország az egész világon el fogja terjeszteni tévelyeit, háborúkat, és egyházüldözést támaszt. A jók vértanúhalált halnak, a Szentatya sokat fog szenvedni, és több nemzet megsemmisül.” Az orosz megszállás következtében több állam elvesztette nemzeti függetlenségét, de lehetségesnek tartják a hozzáértők, hogy a jövőben még teljesebben el fognak pusztulni egyes nemzetek a természeti csapások és háborúk következtében.

A hitetlenkedés és közömbösség legszomorúbb következményei azonban nem a földi csapások, hanem az, hogy a Szűzanya szavai szerint: „sok lélek elkárhozik, mert nincs, aki áldozatot hozzon és imádkozzék értük.” (Fatima)

Mussolini nem hallgatott az Aiello Heléne keresztül kapott égi üzenetre, s bekövetkeztek a számára megígért személyi büntetések. Olaszország belekeveredett a második világháborúba, és szörnyű károkat szenvedett.

Mindez teljesen megfelel annak, amit már a Szentírásban olvasunk azokról, akik visszautasítják az Úr Jézus hírnökeit, vagy Őt magát:

Jézus ezt mondta a 72 tanítványnak, akiket maga előtt küldött, hogy érkezését bejelentsék: Ha pedig valamelyik városba megérkeztek és nem látnak szívesen titeket, menjetek ki az utcára és mondjátok: Még a port is lerázzuk, ami várostokon a lábunkra tapadt... Bizony mondom nektek, Szodoma sorsa könnyebb lesz azon a napon, mint azé a városé.” (Lk 10,10-12) Hasonlóképpen járnak az apostolok visszautasítói (Mt 13,15).

Azokról a városokról pedig, amelyekben sok csodát tett Jézus, és mégsem tértek meg, így szólt: „Jaj neked, Korozáin! Jaj neked, Betsaida! Mert ha Tirusban és Szidónban történtek volna a bennetek végbement csodák, már rég zsákban és hamuban tartottak volna bűnbánatot. Ezért Tirusnak és Szidónnak tűrhetőbb sorsa lesz az ítéletkor, mint nektek! És te Kafarnaum? Nem az égig emeled-e magad? Egészen az alvilágig fogsz alászülyedni.” (Lk 10,13-14)

Názáretről, ahol lenézték és kitaszították, sőt még életére is törtek, ezt olvassuk: „Nem tett sok csodát ott hitelenségük miatt.” (Mt 15,58) Fatimában is kijelentette a Szűzanya, hogy a beígért napcsoda sokkal nagyobb lett volna, ha nem hitetlenkedtek volna annyian.

Jeruzsálemről pedig könnyezve mondta az Úr Jézus: „Jönnek napok, mikor sánccal vesz körül ellenséged és bekerít és mindenfelől ostromol. Eltipornak téged és gyermekeidet, kik falaid közt élnek, és nem hagynak benned követ kövön, mert nem ismerted fel látogatásod idejét.” (Lk 19,41-44)

Isten felajánlja nekünk kegyelmeit, amikor komolyan figyelmeztet a ránk váró csapásokra a magánkinyilatkoztatásokon keresztül. Meghagyja azonban akaratunk szabadságát, és ma is visszautasíthatjuk, mint annakidején a palesztinai városok tették. Ő szomorúan távozik tőlünk, és megengedi, hogy ránk zúduljanak az előre bejelentett csapások, amelyeket pedig elkerülhettünk volna.

Rajtunk áll, mit választunk. De ha sem szeretetének felhívására, sem intő szavaira nem hallgatunk, csak magunkra vessünk, ha összeharácsolt földi vagyónunk egy pillanat alatt megsemmisül, lelkünk pedig az örök kárhozatba jut.

Ne tévesszük szem elől a lényegét!

A magánkinyilatkoztatások esetében, főleg ha jelenésekkel és jövődölésekkel kapcsolatosak, könnyen a célról az eszközre irányul figyelmünk, és megfeledkezünk arról, miért is adta nekünk Isten ezt a kinyilatkoztatást.

Mindenki kíváncsi a jövő titkaira, s amikor a kinyilatkoztatások fellebbentik előttünk a jövő fátyolát, nem győzünk betelni tanulmányozásukkal. Az ilyen kíváncsiság azonban nem sokban különbözik attól, amely a javasasszonyhoz, csillagjóshoz, vagy tenyérolvasóhoz hajtja az embereket. Biztosra vehetjük, hogy Istennek nem kíváncsiságunk felébresztése volt a célja, hanem bűnbánatra akart serkenteni. Amikor a kinyilatkoztatásban foglalt jövődölések büntetéssel vagy jutalmazással kapcsolatosak, beteljesedésüket se vehetjük biztosra, mert az függ attól, hogy teljesítjük-e a velük kapcsolatos feltételeket. Megjegyezzük itt, hogy ha egy ilyen jövődölés nem teljesült, abból még nem következtethetünk arra, hogy nem Istentől származott, hiszen Ninive sem pusztult el, pedig Jónás próféta Isten nevében jövődölt meg. Viszont a jövődölés teljesedése se mindig bizonyítja isteni eredetét, hiszen az ördög is előre láthat háborúkat és természeti csapásokat és ilyen jövődöléseivel félrevezetheti az embereket. Azért bízunk az Egyház döntésére, hogy melyik jövődölés beteljesedését fogadja el bizonyítéknak annak isteni eredetét illetően.

Mások azért érdeklődnek élenken a jelenések iránt, mert enyhülést, gyógyulást keresnek bajaikra, betegségeikre, vagy hozzátartozók számára. Ezek alig látnak többet a kegyhelyekben, mint egy híres orvosban, vagy klinikában, ahol új gyógyszerekkel reményt támasztanak a gyógyíthatatlanoknak nyilvánított betegekben. Istennek nem az orvosokkal való vetélkedés a célja a gyógyításokkal, hanem a *jelenések természetfeletti voltát kívánja igazolni általuk*. Ami azonban az egyszerű ember előtt csodásnak látszik, azt egy szakember esetleg természetes okokkal is meg tudja magyarázni. Azért a gyógyulás csodás voltának eldöntését a püspöki bizottságra kell bízunk.

Óvakodnunk kell attól is, hogy a kegyhely vizét, vagy a Szűzanya által érintett, vagy megcsókolt kegytárgyakat babonás talizmánként használjuk, s nekik természetfeletti erőt tulajdonítsunk. Nem a vízben, vagy a kegytárgyakban van az erő, hanem egyedül Istenben, de ő felhasználhatja ezeket hitünk erősítésére, s mi is *külső jelét adhatjuk használatuk által a Szűzanya közbenjárásába és Isten irgalmába vetett bizalmunknak*.

Nagy lehet számunkra a kísértés arra is, hogy a jelenések hírét érdekesítő újsággént, rémhírként, vagy pletykaként adjuk tovább, és élvezzük, hogy a társaság középpontjába kerültünk, mindenki bámulja tudásunkat, és úgy issza be szavainkat, mint homok a vizet. Inkább arra törekedjünk, hogy *Márián keresztül Istenre irányítsuk az emberek figyelmét*.

Azok, akik szeretnek utazgatni, talán csak újabb úti élményt, vagy szórakozást látnak egy kegyhely felkeresésében. A mai közlekedési eszközökkel ezt szinte fáradság, áldozat nélkül megtehetjük, ami még inkább csökkenti a régi zarándoklatok bűnbánati jellegét. Biztosra vehetjük, hogy Isten nem a turistaforgalmat akarta előmozdítani, s szándékának csak akkor teszünk eleget, ha a *vezeclés szelleme s hitünk erősítésének vágya vezet ebben*.

Mások jó alkalmat látnak a jelenések hírének terjesztésében arra, hogy dörgő hangon ítéletet mondjanak a pusztulásra megérett világ felett. Ezek – akárcsak Jónás – kiábrándulnak, amikor a megjövődölt büntetések halasztást szenvednek, vagy teljesen elmaradnak. Ehelyett inkább az irgalmas Isten szellemét tegyük magunkévá, aki a megtört nádat nem töri el, és a füstölgő mécsbelet nem oltja ki, s csak azért adja tudtunkra a minket fenyegető büntetést, hogy alkalmat adjon a megtérésre.

Óvakodnunk kell attól is, hogy az egyházi jóváhagyás késlekedése, vagy a püspökök elmarasztaló véleménye miatt se haragra ne lobbanjunk se éles szavakkal ne mondjunk ítéletet

felettük. Mi nem ismerünk minden részletet, sem egyéni bűnösségüket nem tudjuk megítélni, s az ilyesféle *ítéletre semmi jogunk sincs*. Ezt teljesen Istenre kell bízunk, aki mindenkit megjutalmaz és megbüntet majd érdemei szerint.

Mindennél helytelenebb s károsabb azonban azok magatartása, akik attól való félelmükben, hogy megzavarnak vele másokat, nem merik terjeszteni a jelenéseket, jövődöléseket akkor sem, amikor azok nyilvánvalóan megegyeznek hitünk tanításával, és amikor nagyon valószínű, hogy valóban Istentől származnak. Számtalan lélek kárhozatba rohanását segíthetik elő gyávaságukkal, mert ha bekövetkeznek a megjövendőlt csapások, nemcsak gyónásra nem lesz idő milliók számára, hanem talán még a bánatot sem lesznek képesek felindítani. *Nem kell arra törekednünk, hogy bölcsebbek legyünk Istennél és Szűz Máriánál*. Ha ők jónak látták ezeket a világ tudtára adni, mi sem tehetünk okosabbat, mint hogy továbbadjuk ezeket a híreket, főleg azoknak, akik valószínűleg súlyos bűn állapotában élnek és a kárhozat veszélyében forognak.

A Szűzanya szerint a sátán tevékenységének is tulajdonítható, hogy az egyházi jóváhagyás késik, vagy teljesen elmarad egyes jelenéseinél. Amit pedig mi bölcs „óvatosságnak szeretünk nevezni, azt Ő *közömbösségnek* mondotta. Ez sem erény, s *ettől is óvakodnunk kell*.

A helyes magatartás tehát az, hogy felfigyeljünk azokra az üzenetekre, amelyek oly változatos formában, de mégis oly egyöntetűen jönnek mind az Úr Jézustól, mind megbízottjától: a Szűz Máriától, s amelyeknek lényege, hogy szívből bánjuk meg vétkeinket, s hagyjunk fel Isten megbántásával. Vezekeljünk mind saját múltbeli bűneinkért, mind pedig másokért, és imádkozzunk buzgón a bűnösök megtéréséért, az Egyház és állam vezetőiért. Ajánljuk fel értük egyéb jócselekedeteinket és szenvedéseinket is.

Egyénileg pedig törekedjünk arra, hogy a még rendelkezésünkre álló időben a tökéletességnek minél nagyobb fokára jussunk el a szentségek gyakori és buzgó vételével, az Úr Jézus szenvedéséről való elmélkedéssel és az erények gyakorlásával.

Így elérjük azt a célt, amelyet az Úr Jézus és Szűz Mária a jelenésekben szemünk elé állított, és megvalósulnak rajtunk Jézus Szívének ígéretei:

„Azoknak, akik a lelkek megmentésén dolgoznak, olyan erőt adok, hogy még a legmegrögzöttebb bűnösöket is megtérítik.

A bűnösök Szívemben az irgalom forrására, tengerére találhatnak.

A lanyha lelkek buzgóbbá válnak. A buzgó lelkek még nagyobb tökéletességre emelkednek. Biztos menedékük leszek életükben, de főleg haláluk óráján.”

Így teljesül Jézus vágya: „*Azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben legyen.*” (Jn 10,10)

Irodalom

Our Lady of Turzovka – 10 oldalas cikk Even Louis-tól a *Vers Demain* negyedévi katolikus újság angolnyelvű kiadásának 1970. júliusi számában. Kiadóhivatala: Rougemont, P.Q. Canada. Ez a lap rendszeresen közli a régebbi és újabb Mária-jelenéseket.

Turzovka – írta Franz Grufik. Kiadó: Christiana Verlag, CH-8260 Stein am Rein, Switzerland. Második újranyomás 1971. 130 oldal.

A fenti cikk és könyv alapján készült beszámolóink Turzovkáról. A cikk és könyv lényegében megegyezik, de jelentéktelen részletekben ellentmondanak egymásnak, ami érthető, amikor több forrásból származó beszámolókról van szó. Az evangélisták sem írták le egyöntetűen és szószerint az Úr Jézus tanítását és cselekedeteit.

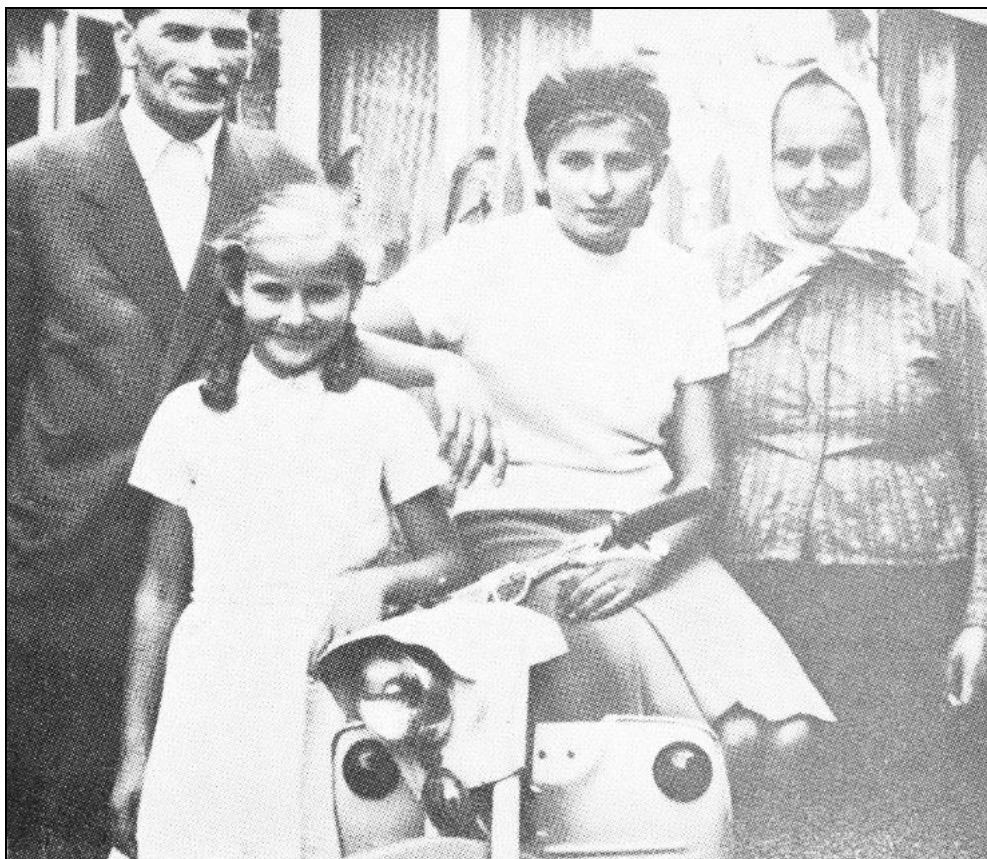
Turzovka – írta Johannes Ev. Schmid C. P. Megrendelhető a szerzőnél, Passionistenkloster, D 8472 Schwarzenfeld/Opf. 63 oldalas füzet.

Az eisenbergi titokzatos kereszt – írója nincs feltüntetve. 61 oldalas kis füzet színes képekkel borítólapján. Tartalmazza az eisenbergi, turzovkai és San Damianó-i jelenések bővebb leírását, és megemlíti a Szent Georgen-i, altenmarkti és egyiptomi jelenéseket is. Közli a Szent Brigittától kért imát Krisztus megostoroztatásának tiszteletére. Megrendelhető Karl Wagner könyvkereskedésében, A-1090, Wien, Boltzmanngasse 6/2, Austria.

Képek

Lasut Máté 1970. augusztus 16-án, 54 éves korában

Lasut Máté feleségével és két lányával

Turzovka megálló. Jobb oldalon a kegyhelyhez vezető út

Fehérruhás leányok viszik a Szűzanya szobrát

A főoltár a kereszttel a jelenés helyén